

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α'. — ΑΡΙΘ. 15
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 9 ΜΑΡΤΙΟΥ 1908
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΕΡΑΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

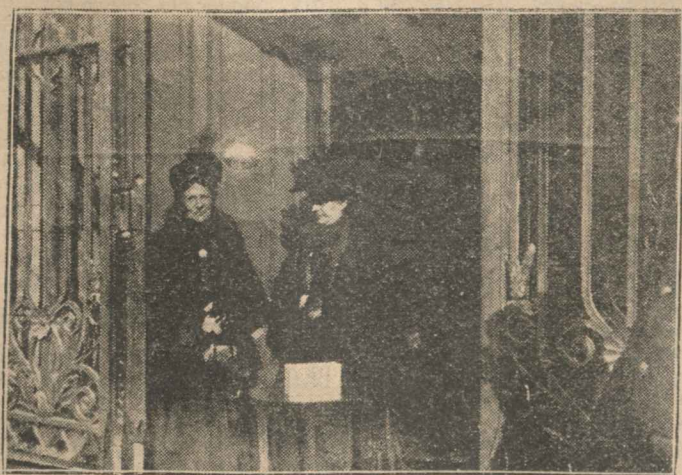
(ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΔΡΟΜΟΥΣ)

ΕΞΩ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

Ο ΚΥΡΙΟ. ΣΥΓΓΙΩΤΗΣ, Ο ΚΥΡΙΟΣ Γ. ΛΕΓΙΔΗΣ, Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΕΛΑΣ, Η ΚΥΡΙΑ ΑΝ. ΛΕΒΙΔΟΥ, Η ΔΕΞΙΟΤΗΣ ΜΑΡ. ΛΕΒΙΔΟΥ,
Ο ΚΥ. ΘΕ. ΜΑΤΣΑΣ, Ο ΚΥΡΙΟΣ Π. ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗΣ Ο ΚΥΡΙΟΣ ΛΟΙΔΩΡΙΚΗΣ

(Τὰ «κουτάκια» ἔδω εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Κυρίας Λεβίδου, τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΣΤΡΕΪΤ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ ΕΥΤΑΞΙΑ
τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοῦ Ὑποδιοικητοῦ τῆς Τραπεζῆς

ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧ. ΤΗΣ Μ. Γ. ΒΡΕΤΤΑΝ ΑΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΚ-ΔΟΝΑΝ ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΤΗΣ, Πρόεδρος τῆς Ἀγγλίας

(Φωτογραφίαι τοῦ φωτογραφικοῦ συνεργάτου τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Αλεξίου).

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

Ἡ Δύναμις ἡ υπερκόσμιος ποῦ κρατεῖ μέσα εἰς τὰ νύχια τῆς τῆς τῆς τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν τύχην τῶν στοιχείων, μὰς ἔδωκε αὐτὰς τὰς ἡμέρας δύο δείγματα τῆς ὑπάρξεώς της. Καθὼς ἐγεννήθη μὲς τὸν κόσμον ἡ Μοῖρα, ζῇ ἐπ' αὐτοῦ τὸν κόσμον καὶ δυνστεύει τοὺς λαοὺς καὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὰς ομάδας καὶ τὰ άτομα. Καὶ ἂν κάποιον κάποτε τὴν ἐλπιόνησιν ἐρχεται νὰ μὰς θυμίσῃ τὴν ὑπαρξίν της.

— Ἐ, ποῦ πάτε; Εἰμ' ἐγὼ ἐδῶ!

Ὅλη ἡ ἀρχαία μας μυθολογία εἶναι πλημμελὴς ἀπὸ τὸν φόβον τῆς Μοῖρας καὶ οἱ Ἀπολλοῖ καὶ οἱ Λαβδαῖδες, καὶ τόσο ἄλλοι εἶνε τὰ θλιβερά παραδείγματα τῆς ἀνηλεοῦς αὐτῆς δυνάμεως ποὺ δὲν ἡμπορεῖ τίποτε νὰ τὴν μεταπείσῃ καὶ τίποτε νὰ τὴν ἐξουθενήσῃ.

Οἱ Τούρκοι τὴν περιέμενον με σταυρωμένα τὰ χεῖρα. Οἱ ἄλλοι λαοὶ προσπαθοῦν νὰ τὴν ἀποφύγουν. Ἐκείνη δὲν λογαριάζει οὔτε τοὺς περιμένοντες οὔτε τοὺς προσπαθοῦντας νὰ τὴν ἀποκορύψουν. Ἐκείνη ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀποκορύψουν. Ἐκείνη βιβλία τεράστια εἶνε ἀνοιγμένα ἐμπρὸς της. Ὁ δρόμος καὶ ἀνθρώπων καὶ ἀντικειμένων μετὰ τὰ σῶματα τὰ δικά της. Τεράστιος Χόλδεν ἐστὶ νὰ διευθύνῃ τὰ δυστυχισμένα ἐμφυλῆ νευροπάσια ὅπως θέλει αὐτὴ. Πηγαίνετε νὰ μεταλλάξετε τὸν δρόμον ποὺ πέρνει τὸ νευρὸσπαστικὸν ὅταν ἡ Μοῖρα κινήσῃ τὰ σῶματα!...

Καὶ ἰδοὺ τῆς τύχης τὰ γραμμένα.

Ὁ ἔμπορος ἀπὸ τὴν Λαμῖαν ἀφοῦ ἐγύρισεν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ἐβυθίσθη εἰς λογαριασμοὺς καὶ ἐταλαντεύθη εἰς ἐκλογὴν ναντελλῶν καὶ ἐπέρασεν ὥρας πέντε ἀπὸ ὅγκους θρασυμάτων ἐπὶ τὸ βράδυ νὰ πῇ μίαν μύραν με τοὺς φίλους του· τί φρικώτερον ἀπὸ αὐτὸ; Καὶ ἀφοῦ ἦσαν τὴν μύραν διηυθύνθη εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του καὶ ἐφύσεν εἰς τὴν θύραν.

Ἐξάρτα τὸ σῶμα τῆς Μοῖρας ἐκινήθη. Ὁ ἀνθρώπος ἐτίναξεν καὶ ἐστρεψε τὸ κεφάλι. Ἀπὸ κάπου ἐκεῖ ἤρχετο ἡ ἀπὸ τῆς ἐκείνης ἡσυχίας. Ἀνθρώποι, πῆγαν νὰ κοιμηθῇ ἡσυχία. Δὲν εἶνε γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τραγουδεῖ, εἶνε ὁ θάνατος ποὺ ἐνεδρεύει. Πῆγαν νὰ κοιμηθῇ, ἀνθρώποι.

Ἀλλὰ τὸ σῶμα τραβιέται δυνατότερα καὶ ὁ ἀνθρώπος γυρίζει τώρα δόλοχρος καὶ πέρνει τὸν μοιραῖον δρόμον πρὸς τὸ ἄντρον τοῦ θανάτου. Μὰ βρέχει. Ἄς βρέχει. Τὸ σῶμα τινάσσεται δυνατότερα. Μὰ ἡ γυναῖκα εἶνε ἀσχημὴ, ἀποτομασμένη ἀσχημὴ. Ἄς εἶνε. Τὸ σῶμα τραβιέται. Μὰ ἡ γυναῖκα τοῦ λέγει μὴν ἔλθῃς μαζί μου. Μὰ μὴν ἔλθῃ. Καὶ τὸ σῶμα;

Καὶ πηγαίνει. Ἔως ἐκεῖ ἦτο. Νὰ ξεκινήσῃ ἀπὸ τὴν Λαμῖαν καὶ νὰ πηγαίῃ εἰς τὴν ὁδὸν Γερμανοῦ διὰ νὰ κτυπήσῃ κατακέφαλα ἐπάνω εἰς κάποιον δρέπανον...

Ἔπειτα ἰδοὺ ὁ ἄλλος.

Ἐνα παιδάκι λεπτώτατον, κομψότατον, γεμάτον δροσιν τῆς ἡλικίας του, γεμάτον χάριν. Μέσα του ψυχὴ ὠραία, ὅπως λέγουν ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἐγνώρισαν. Καὶ δὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἦτο ὠραία ἡ ψυχὴ ποὺ ἐκλείετο μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ὠραῖον σῶμα. Καὶ ἐλπίδες, καὶ οὐρανοὶ... Τί ἄλλο ἡμπορεῖ νὰ κατοικήσῃ μέσα εἰς τὴν ψυχὴν ἐνὸς νεοῦ εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν ἀπὸ ἐλπίδες καὶ ἀπὸ οὐρανοῦ;

Ἀλλὰ ἦλθε ἡ μοῖρα αὐτῆς. Ἐνθ' δοκιμάζει κάποιον ὅλον εἰς τὸν κῆπον. Ἡ Μοῖρα τραβᾷ δυνατὰ τὸ σῶμα. Ὁ νέος ἐξαπνίζεται. Αἰσθάνεται πῶς καὶ τὸν τραβᾷ καὶ τρεχεῖ πρὸς τὸν στόλον, νὰ τὸν διορθώσῃ, νὰ τὸν βγάλῃ καὶ τὸν ἄλλω, καὶ τότε τέλος πάντων. Αὐτὸ καὶ δὲν ἔχει σημασίαν τὸ σῶμα τραβιέται. Καὶ καθὼς τρέχει ὁ νέος συναντᾷ εἰς τὸν δρόμον του τὴν σφαίραν ἡ ὁποία ἤρχετο. Νομίζετε ὅτι ἐπυροβόλησε ὁ δυστυχὴς κατέρας; Ὀχι. Ἐπυροβόλησε ἡ Μοῖρα. Καὶ ἡ σφαῖρα τὰ κατέστρεψε ὅλα, ἔντερα καὶ πόδιον, περιτόνιον καὶ χεῖρα. Ἐπειτα ἀπὸ δύο ἡμέρας ἐξηκολύθησαν αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ καρδιά. Καὶ πᾶσι τὸ ὠραῖο παιδί.

Κακόμοιρα ἐμφυλῆ νευροπάσια!...

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἀγέτω δι' ἐξήγησιν καὶ τοῦ μεγάλου ἐφευρέτου Ἀμερικανοῦ, τοῦ κινηματογράφου καὶ φωτογράφου, ἡ γυνὴ ὑπ' ἑνὸς πατρὸς ὅστις συνωδεύετο καὶ ὅσοι τοῦ τοῦ πῶς δύνανται νὰ προσδεσθῇ ὅλας νύκτας.

Ἡ γυνὴ μου εἶναι οἱ δὲν πρὸς ποτὶ νὰ ἐξετάσῃ τὴν ὥραν ὅταν μελετᾷ, ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ποῦ νὰ ἐξετάσῃ μόνον, τὰς δυνάμεις του, οἱ δὲ μόνον ἐξαπνίσθῃ τότε... ἄς ἐξετάσῃ ὁδοὶ του.

ΤΩΝΗΣ ΔΕΛΑΓΡΑΜΜΑΤΗΣ
Ὁ ἀτυχὴς ἀντιπλοῦχος, ὅστις ἐκηδεύθη χθές.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΑΦΗΡΜΕΝΟΥ

Ἡ ΔΡΑΙΟΤΕΡΑ ἐποχὴ τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ καὶ δὲν ἀγαπᾷται. Ἄς μὴ φρονῶνται οἱ εὐτυχεῖς ἐρασταί, οἱ εὐτυχία εἶνε μόνον ἡ ἀμοιβὴ ἀγάπης. Αὐτοὶ εὐτυχοῦν καὶ φοβούνται οἱ σήμερον ἡ αὐτοὶ εὐτυχία τὸν θά σβύσῃ ὡς κηρὶον ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ἀνεμὸν. Αὐτῶν ἡ εὐτυχία ἔχει τὸν ἑνα τῆς πόδα εἰς τὸν κόρον. Εὐτυχὴς ὁ ἀνθρώπος ποὺ ἀγαπᾷ μόνον, καὶ περιμένει νὰ ἀγαπηθῇ, αὐτὸς ἀγαπᾷ καὶ συγκινεῖται, ἀγαπᾷ καὶ τὸ ἀισθῆται τὸν τὸν ἀπασχολεῖ ὁλόκληρον, ἀγαπᾷ καὶ ἀντὶ νὰ φοβῆται ἐλπίσει, καὶ ἡ ἐλπίς αὐτῆς εἶνε τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας.

ὍΤΑΝ συναντήσῃς μίαν γυναῖκα, καὶ τὰ χεῖλῃ της δὲν διανείγονται εἰς ἀπαρτὸν μεῖδιμα ὅταν σὲ συναντήσῃ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ὁμιλήσουν εἰς τοὺς ἰδικούς σου, καὶ νομίσῃς ὅτι καὶ ἡ κόρη της αὐτὴ γάλλει καὶ εἰς τὴν ἀνοιχτὴν τοῦ ἀνέμου, καὶ ἀγαπήσῃς καὶ τὸ ἐνδύμῃ της ἀκομὴ καὶ τὰ χειροκτῖα της καὶ τὸ ἀλεξήλιον, μᾶθε ὅτι αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε ἡ ἀρχὴ τῆς πρώτης σου εὐτυχίας καὶ τὸν πρῶτον σου δακρύων. Θὰ τὴν ἀγαπήσῃς χωρὶς νὰ ξέρῃς διατὶ, θὰ τὴν σέβῃς ἀπὸ ἐνὸς δὲν σὲ σκεπτεται ἐκείνη, θὰ εὐτυχῇ σὺ βλέπον τὸν ὀφθαλμὸν της, θὰ κλάψῃς διὰ νὰ ποτίσῃς τὴν εὐτυχίαν σου. Ὁ ἔρως εἶνε ὅπως τὰ ἀνθή ποτίζεται, ἀλλὰ ποτίζεται με δάκρυα.

ἈΝ ἑνα μελαγχολικὸν ἀπόγευμα ἐνδιαιτρήσῃς εἰς τὸ σπῆτι σου με συντετριμμένην καρδίαν καὶ κλείσῃς τὴν θύραν τοῦ δωματίου σου καὶ μόνος ἐκεῖ κλάψῃς πολλὴν τὴν εὐτυχίαν ἡ ὁποία ἐφυγε, τὴν ἀγάπην ποὺ ἀπῆλθε, συλλογίσου ὅλην τὴν ἱστορίαν τοῦ αἰσθημάτων τοῦ ὁποίου θάπτεται. Ἄνοιγε τὸ ἡμερολόγιον τῶν ἡμερῶν ποὺ σὲ συνέδεσαν με ἐκείνην. Τότε θὰ ἴδῃς ὅτι σὺ ἦσάν οὐ αἰτίος.

ΟΛΟΙ οἱ ἄνθρωποι, ἔχουν μίαν περίεργον ὑπερφηφάνειαν. Ἡ ὑπερφηφάνεια τὸν ἀνδρῖνα ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατακτήσεων του. Μία γυνὴ προστιθεμένη εἰς τὸν κατάστηκον θεωρεῖται

ὡς εἰς ἀδάμιας αὐξάνων τὴν λάμψιν στέμματος βασιλικοῦ. Δὲν ἐννοοῖ τὴν ὑπερφηφάνειαν αὐτῆν. Αἱ γυναῖκες σήμερον εἶναι δύο ἡ γυνὴ ποὺ χαρίζεται καὶ ἡ γυνὴ ποὺ πωλεῖται. Αἱ πρῶται πωλοῦνται εἰς τὸ αἰσθητὴ αἱ δευτέραι εἰς τὸ χεῖμα. Ἡ οὐτοῦ ὅμως ἡ ἄλλος εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ γεμίσῃ τὸν κατάστηκον με ὀλίγα χαριστονομίματα. Ποῦ λοιπὸν ὁ λόγος τῆς ὑπερφηφάνειας;

Παλαῖος

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἡ ἐπιτυχουσα εἰς τὸν Βόλον δεσποίνης δὲν ὀνομάζεται Ἐδναθία, ἀλλ' Ἐδναθία Δ. Ματαθία. Τὸ λάθος ἦτο τυπογραφικόν.

Η "ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΝΑΦΟΡΑ", ΤΟΥ ΚΥΡ. ΡΩΣΣΗ

Ὁ κ. Ρωσσης δὲ ἐκτύπησεν κατ' αὐτὰς καὶ τὰ πωλίσῃ ἀνὰ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Πειραιᾶ «Ἀνοικτὴν Ἀναφοράν», ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς βουλευτάς, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐξιστορήσῃ τὰς τρεῖς ἐξ Ἑλλάδος ἐξουσίας του. Ἡ ἀναφορὰ αὐτῆς συντεταγμένη εἰς ὅρους ἐννοιῶν καὶ λακωνικῶς θ' ἀναγνωσθῇ μετ' ἐνδιαφέροντος ὑπ' ὅλων, διὰ τὸ περιεργὸν τοῦ θέματος. Ὁ κ. Ρωσσης ἀναγγέλλων τοῦτο προσθέτει ὅτι: «Πᾶς Ἑλληὴν ὅστις συναισθάνεται τὰ δικαιώματά του ὡς πολίτου καὶ τὰ δικαιώματά του ὡς ἀνδρὸς θὰ τὴν ἀναγνώσῃ καὶ θὰ συγκινήθῃ».

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ
Γ. ΔΡΑΓΩΝΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
6 - ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ - 6
ΠΩΛΗΣΙΣ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ

Ο ΛΑΪΚΟΣ ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

ΕΙΣΠΡΑΞΙΣ 29 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

Ἀκόμη ἐνθυμῶμαι τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην τοῦ παυκῶ, διὰ τὰς Ἀθήνας.

Πῶς νὰ τὴν λησμονήσω, ἀφοῦ, με ὅλας μου τὰς προφυλάξεις, καὶ τὰ στρατηγικὰ μου σχέδια, ἐσπᾶν, περὶ τὰς... δέκα δραχμὰς.

Τὸ πᾶν δὲν ἦτο σοβαρὸν, ἀν ἐπρόκειτο νὰ δημοσιεύῃ τὸ ὄνομά μου, ὡς φιλανθρωπικὸν δωρητὴν, ὑπὲρ τῶν νοσοκομείων.

Ἀλλὰ ἔτσι, στὰ βουδὰ, νὰ δώσω λαθραῶς δέκα δραχμὰς, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, οὐδ' αὐταὶ αἱ κυραὶ ποὺ μοὶ τὰς ἐπῆραν!

Τὴν παραινῶν τοῦ ψυχραχθῆτος, ἐβρισκόμενον εἰς ἑνα σπῆτι, καὶ ἤκουα τὰ ἄρρενα μέλη τῆς συναναστροφῆς νὰ ὑπολογίζοντο πῶς θὰ ἐξήρχοντο τὴν ἐπομένην, ἀπὸ τὰ σπῆτια τῶν... χωρὶς νὰ συγκρονηθῶν με κανένα «κουτάκι» τοῦ λαϊκοῦ Ἑβράου.

Ἀλλ' ἡνῶα σχέδια ἐκστρατείας.

— Θὰ ξεκινήσω ἀπὸ τὴν ὁδὸν Λυκαδῆτος, θὰ κατὰρξω εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου...

— Σταδίου; ἀνεφώνησαν πολλοὶ γελοῦντες.

— Θὰ ἦνε ἐξὸ ἀπὸ τὴν Βουλὴν ἡ κ. Λεβίδου.

— Ἀ ναι... θὰ ἀνεβῇ τὴν ὁδὸν Πανεπιστημίου καὶ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Μπρετανίας.

— Χά, χά, χά...

Νέα ἐκρηγνῆς γελοῦντων.

— Θὰ ἦνε ἡ κ. Μὰν Δόναλ...

— Τέλος πάντων ἀπὸ τὸν ἀπέναντι δρόμον, εἰς τὸ Σύνταγμα...

— Τὸ Σύνταγμα;...

— Ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὰ στενά.

— Ἀλλὰ ποῦ θέλατε νὰ πάτε;

— Εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον. Ἐγὼ ἀπόλυτον ἀνάγκην...

— Δυστυχισμένης!... Τί εἶπες;

Ἐγὼ ἐκάρφωσα τὸ βλέμμα μου ἐπ' αὐτοῦ τοῦ καὶ ἐπερμένα ἐναγωνίως τὴν θὰ κάμῃ.

Ἐγὼ ἄμεσον ἐνδιαφέρω, διότι τὸ πρῶτο ὄρεϊλα νὰ ἐπάγῃ καὶ ἐγὼ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον.

Ὁ πρῶτος στρατηγὸς δὲν εὗρε καὶ σχέδιον, ἐν μέσῳ τῶν γελοῦντων τῆς συναναστροφῆς.

Συνεπῶς, δὲν εὗρε καὶ οὐδ' ἐγὼ.

Ἀφῆκα τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸν θεόν καὶ τὴν καλὴν τύχην εἰς τὴν συναναστροφὴν καὶ ἐπῆρα σπῆτι μου.

Καθ' ὅσον ὡς Ἀριστεὸς ἐβλεπα διάφορα κουτιά νὰ ἀνακηρύσσον, ὡς φέρονται ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας, νὰ με περιτριγυρίζουν καὶ μερικὰ ἐξ αὐτῶν νὰ προσκρούονται εἰς τὴν κεφαλὴν μου.

Ἐκοιμήθηκα, ἀνευρησμένος τὰ διάφορα κουτιά, με ἐπὶ αὐτά, με ἀρπυνίσας, με τρέμους, ὥς οὐ ἐξέσπηναι.

Κατ' ἔλθῃ τὴν ὁδὸν Σταδίου,

— Κύρις... Κύρις!...

Μὲν ἐφάνηκε μία σερμὴ Κυρία, προτείνουσα τὴν μικρὸν κωδίκιον.

— Τὸν ἔρανον αὐτῶν, γὰρ τὰ νοσοκομεία.

«Ἐρχεσθαι ἡ μάχη», ἐσκέφθηκα, καὶ ἐβλαβὰ τὸ χέρι εἰς τὴν τσέπην μου.

«Τί νὰ δώσῃ κανεὶς εἰς μίαν τὴν καλὴν κυρίαν;»

Τῆς ἔδωκα, με κάποιαν ἀντροπὴν ἑνα διδραχμον.

Εἰσῆλθα εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Χρηματιστηρίου.

Θεὸ καὶ Κύρις.

Προβόλα παντοῦ... Πανοβλήτρια.

Εἰς τὸ Χρηματιστήριον, εἰς τὴν Ἀθηναϊκὴν Τράπεζαν, εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀνατολῆς, τῆς Μοτιλῆνης, τὴν Ἑμπορικὴν, εἰς καθὲ δέκα βήματα, μία ἢ περισσότερες κυραὶ, ἑνα ἢ περισσότερα κουτιά.

Καὶ θέλουν ὅλας;

Δὲν εἶνε εὐκόλως νὰ διαφύγῃς.

Σὰς φωνάζουν, σὰς ἐπιβάλλουν νὰ τοὺς δῶσῃς.

Ἀλλοίμονον εἰς τὸν διατάζοντα καὶ τρισαλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ποὺ εἶχε τὸ θάρρος ν' ἀρνῆθῃ.

Τόσαι εἰσπράξεις καὶ τόσα βλέμματα ποὺ τὸν παρακολουθοῦν βεβαίως θὰ σκοτεινίσῃ.

Δὲν σὰς λέγω τί ἀπέκμα, διότι ἐπωσθήσομαι θὰ με λυγρήθῃ.

Η Α. Μ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
(Κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Ρωσσίᾳ φωτογραφίαν της)

Η Α. Μ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ
Περιεργουμένη τῶν πόδων καὶ ἐρησίου πληροσύνῃ, αὐτὰ τὸν κοῦτσον, διὰ τὸν ἔαυτον (Φωτογραφία κ. Ἀνδρ. Τσιμακοῦλου)

Ἐβόλα εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον ἡ κ. Βελαντινὴ εἰσῆλκε, ἡ κ. Στρέϊτ, ἐπερχομένη εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἡ κ. Χαλκοπούλου, εἰσῆλκε εἰς τὰ στενά, εἰσῆλκε ἐπὶ αὐτῶν, ἤλθον καὶ ἐπὶ τέλους, κατέλθῃ εἰς τὸ σπῆτι μου, ὅπου ἐκλείσθηκα, με τὴν ἀπέκμα νὰ φυλακίσω, δι' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἐνα κουτί ποὺ εἶχε ἐμπρὸς μου, με ἀποστολὰς, μοὶ ὑπενηθέρωσε τὴν μάχην ποὺ ἐγένετο εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ἐκλείσῃ καλλιτέρα τῆς πόρτης.

Κατὰ τὸ βράδυ ἐβόλα, με τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε λείψαν τὰ βράδια.

Ἀλλὰ τότε ἀκριβῶς εἶχε φθάσει τὸ πρῶτον εἰς τὴν ἀκμὴν του.

Αἱ κυραὶ δὲν ἤρκοτο πλέον εἰς λόγια.

Ἐτραβοδῶσαν—κυριολεκτικῶς—ἀπὸ τὸ σακκάκι.

Ὁ ὀλίγος χρόνος δὲν μοὶ ἐπιτρέπει τὴν περιγραφήν τῆς τραγῳδίας, ἡ ὁποία μοὶ συνέβη.

— Μὰ, κυρία μου, σὰς ἔβωκα πρὸ ὀλίγου.

— Ἀφῆστέ τὰ αὐτά.

Πᾶρα κάτω.

— Ἐβωκα πολλὰ... δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δώσω περισσότερα.

— Ἀλλοὺ ἴσως. Εἰς ἐμένα τίποτε.

— Μὰ εἶνε δυνατόν εἰς ὅλας τῆς Κυρίας καὶ ὅσας φορές τὰς συναντήσω;

Ἐλᾶτε καὶ ἀφήσατε τὰ λόγια.

Πραγματικῶς εἶνε καιρὸς νὰ τὰ ἀφήσω, ἀφοῦ οὔτε τότε ἐφῆλθον εἰς τίποτε, οὔτε τώρα πλέον εἶνε δυνατόν νὰ ἐφελήσω.

Τὸ γεγονός ἐν τούτοις, εἶνε ὅτι ἡ φιλόφρων ἰδέα τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης ἐπέτυχε πολὺ, χάρις εἰς τὸ ἐνδιαφέρον τὸ ὅπολον ἡ ἰδέα ἔβλεπε, περιεργουμένη τοὺς τόπους τῶν ἐβράων καὶ ἐνθαυρῶν τὰς... ἀγωνιζομένης Κυρίας.

Αἱ Κυραὶ αὐταὶ ἦσαν:

Βικτ. Στρέϊτ, Κα. Ἐβταξία, Κα. Βαλακρίτου (2, 007,60) Κα καὶ Δις Λεβίδου (1,290,60) Κα Μὰν-Δόνναλ' μετὰ τῶν δυν' Ἑλλιστ τοῦ Ἀγγλοῦ πρεσβετοῦ (1,241,85), Ἰουλ. Καλλιγὰ, Βελαντινὴ, Ζυγομαλά, Εὐφρ. Δ. Μαυλομυδάλη, Ἀλ. Καλλιερρονά, Ἀσπ. Ποταμιάνου, Λάμπρου, Καμάρα, Αἰκ. Ἐδκλείδου, Κυριακοῦ, Ἐδανθ. Χαλκοπούλου, Νιανιάρ, Ἀποστολοπούλου, Καλ. Κ. Κρίστα, Καλ. Χαϊρέτη, Ἀγ. Τριανταφυλλάκου Στυρ. Περράκου, Ἰσαβ. Φύχα, Δελλαπόρτα, Ἀν. Κανακάρη, Ἐλμ. Νάζου, Ἐδανθ. Ἐμπεδοκλέους, Δίνα Στρούμπου, Ἀγγ. Ὁριγάνη, Σακελλαροπούλου, Νικολαΐδου, Μεγαλοπούλου, Ἀδρα Θεοδωροπούλου, Αἰκ. Μάνου, Γ. Θεολόγη, Ἀντωνοπούλου Κριεζή κλπ.

Δεσποινίδες:

Μπαλατζή, Δέσπ. Γ. Στρέϊτ, Κ.ο. Χαϊρέτη, Λάμπρου, Ἐδκλείδου, Μυρτζῶ, Παπαφράγκου, Σοκόλη, κλπ.

Τὸ ὅλον ποσὸν τὸ συναχθέν ἐκ τῶν 170 κυρίων ἀνῆλθεν εἰς δραχ. 29,616 καὶ 25/100.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφισβησία

ΕΛΛΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΓΟΝΤΕΣ

Εσωτερικού και Κρήτης	Δραχ.	8
Εξωτερικού	Φρ. χρ.	12
Ρωσίας	Ρούβλια	5
Αμερικής	Δολάρια	3

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Αίματα.—Τὸ αἷμα τοῦ καθ' ὅσον—
Διάλογοι τοῦ μέλλοντος.—Οἱ ξένοι
καλλιτέχναι.—Τὰ αὐτοκίνητα καὶ ὁ
δαϊκὸς ἔρανος.—Ἐπιδημία.—Τῆς
στιγμῆς.

Η ΕΒΔΟΜΑΣ πλέει εἰς τὸ αἷμα. Τὸ αἷμα
ποῦ ὅροι κατ' αὐτὰς ἀφρονεῖ εἰς τὰς ἐπαρ-
χίας ἡλθε νὰ συμπληρώσῃ ὁ φόνος τοῦ ἀνυ-
χοῦς Ἀποστολοπόδου, τοῦ Λαμῆος ἐμπό-
ρου. Ὡς γνωστὸν ὁ Ἀποστολόπουλος ἐπῆγε
εἰς ἕνα καφωδεῖον καὶ διεσκέδασε μὲ μίαν
αἰδοῦν δυνάμει Ἑλένην, ἡ ὁποία τὸν μετέ-
φερεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὅπου ὁ ἐραστής
της ἐφρόντισε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ τὴν κεφαλὴν
μὲ τὴν ἀμμάραν τῆς πόρτας. Ὁ κτηνηδὲς
δὲν ἠγνόησε τὸ τραῦμά του, — δὲν ἐπῆρε
χαμπάρι δηλαδή — καὶ ἔσπευσε νὰ φύγῃ,
ἀλλὰ ἑλπίσθεις κατέπεσαν εἰς τὸ πεσοδό-
μιον, ὅπου ἔχασε καὶ τὰ χροῖματά του. Κα-
θὼς διαδίδεται μίαν προστάτις τοῦ λαικοῦ
ἐράνου συνηθιστὴν μὲ τὸν τραυματίαν κατὰ
τὰς τελευταίας του στιγμὰς.

ΚΑΙ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ λαϊκῶν ἐράνων,
καλὸν εἶναι νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ ἀποτελέ-
σματα τῆς βασιλικῆς ιδέας ἔχουν πολλὰ εὐ-
χάριστα ἀποτελέσματα ἀφ' ὧν ἀπέφερον τὸ
ποσὸν τῶν 29,998 δραχμῶν καὶ ὀλίγων λε-
πτῶν.

Εἰς ἕνα κυτίον εὐρέθη τὸ μυθώδες πο-
σὸν τῶν 2 2/100. Ἡ προστάτις τοῦ ἐ-
φρόντισε νὰ ἀποκρίνῃ τὸ ὄνομά της, λέ-
γεται ὅμως ὅτι τὸ αὐτοκίνητον τοῦ κ. Σι-
μοπούλου διεσκέδασεν σὺν τὴν ὁδὸν Στα-
δίου... τῆς ἔκοπτε τὸς εἰσπραξίαις.

Τὸ αὐτοκίνητον αὐτὸ μᾶς ἐνθυμίζει ὅτι
τελευταίως συνεστήθη ἡ εταιρεία αὐτοκι-
νήτων, σκοπὸν ἔχουσα νὰ ἐξυπηρετήσῃ ὅλην
τὴν συγκοινωνίαν τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ τὴν
σύστασιν τῆς εταιρείας αὐτῆς εἰμποροῦμεν
νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι εἰς δύο μῆνας ὅλοι
οἱ Ἕλληνες θὰ ἔχουν ἀποσταλῇ εἰς τὸν
ἄλλον κόσμον. Τῇ βοηθείᾳ τῶν ἀποστα-
σμάτων, τῆς μηνιγγίτιδος καὶ τοῦ κ. Προε-
στάτη, τὰ αὐτοκίνητα θὰ φροντίσουν νὰ ἐ-
λαττώσουν τὸ κατὰ δυνάμιν τὸν πληθυσμὸν.

ΜΕΤΑ τὸ ἐρωτικὸν δρᾶμα τοῦ καφω-
δεῖου, εἶνε ζήτημα ἂν ἀνδρῶπος φιλοξενῶν
δύο δρᾶμα μινελοῦ εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του,
τολήμῃ νὰ ἐκφράσῃ αὐθάδῃ αἰσθημάτων
εἰς κανένα ἄρβρον γυναικὸν τῶν καφωδεῖων.
Ἄν ποτὲ συμβῇ τοιοῦτον τι, θὰ διαμεριθῇ
ὁ ἕξῃς περίπτωσις διάλογος:

— Μαρί, πένησις μὴ σαμπάνια;
— Γκαί, γκούπ, γκαί! Ἄτιμε γὰρ ποὺ
μὲ ἐπέρασες;

ΜΑΖΙ μὲ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ λαικοῦ ἐρά-
νου, τῆς μηνιγγίτιδος, τῶν πρὸς καταδύξιν

τῆς ληστείας ἀποσπασμάτων καὶ τῶν αὐτο-
κινήτων, ἔχομεν καὶ ἐπιδρομὴν ξένων καλ-
λιτεχνῶν. Ὡς γνωστὸν, κατὰ τὸ πρῶτον
δεκαπενθήμερον τοῦ Μαρτίου ἦλθον, ἐρ-
χόμενοι καὶ ἀναμένοντες 12,342 ξένοι καλ-
λιτέχναι. Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν πολ-
λοῦ Ἀθηναῖοι ἐδήλωσαν εἰς τὸν κ. Καρβα-
δίαν ὅτι ζητοῦν μίαν θέσιν εἰς τὸ ἀρχαιο-
λογικὸν μουσεῖον διὰ νὰ ἀμύλλωνται εἰς
γυμνότητά μετ' ὁν Ἑρμῶν...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

— Γιατί εἶπες τὰ λεπτὰ του ὁ Ἀ-
ποστολόπουλος ἤρξατο νὰ παραλήγῃ;
Διότι εἶχε παρὰ καὶ λίρες, καὶ τῆς ἔχασε!

Ο ΑΚΡΙΤΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ἐφιλοξένησε τὴν λήξαν ἐβδο-
μάδα τὸν ἐταῖρον τῆς Γαλλικῆς Κοινοφιλίας Le
Loir ὅστις ἤρξατο τὴν Κυριακὴν, μὲ τὸν Φιλαρ-
γοῦν τοῦ Μολιέρου. Ἡ ἐρμηνεία ὑπὲρ ὅσον
ἐπὶ καὶ ἡ ἐντύπωση γενικῶς ἀρίστη καὶ ἡ
Marcilly ἔπαιξε μὲ πολλὴν τέχνην καὶ χάριν.
Τὴν δευτέραν ἐπαιξάν τὴν «Melle de Seiglière»
τοῦ Sandeau μὲ τὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπικολοῦν-
ται ἡ «Griffe» τοῦ Bernstein καὶ ὁ «Père Pro-
digue» τοῦ Λομὰ ὡς καταλείβει.

Ὁ Θίασος τοῦ Βασιλικοῦ ἐγμνήσθη, ἐπὶ πολὺ,
εἰς τὸν νέον ἔργον τοῦ ἀγαθῆς εἰς τὸ κοινὸν
συγγραφέως κ. Τσοκοπούλου «Τὴν Θεοδώραν»
ἥτις ἐδόθη χθές, διὰ πρῶτον φοράν. Ἡ ὥρα
δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ ἐκταθῶμεν εἰς κρίσεις.
Τὴν 14ην τῆς ἀρχῆς τῆς παρουσίας του ὁ
διάσημος ἐταῖρος τῆς Γαλλικῆς Κοινοφιλίας
Mounet Sully τὸν δεκάμισον ἡδύνησαν ἄλλοι
οἱ ἀθηναῖοι πρὸς δεκάμισον. Θὰ δώσῃ Hamlet-
Britannicus Hernani καὶ Ruy-Blas.

Κατόπιν πρόκειται νὰ δώσῃ σειρὰν παραστά-
σεων εἰς τὸ Βερολίον κατὰ τὰ γερμανικὰ φύλλα.

Εἰς τὸ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ἤρξατο τὴν Κυριακὴν τὸ
Μελοδράμα Biguarni μὲ τοὺς «Οὐγενότους» οἱ
ὅποιοι ἐσημεῖσαν ἐπιτυχίαν καὶ ἐπανεληφθῆσαν
τὴν Τρίτην. Τὴν Τετάρτην ὁ «Ριγολέτος». Τὴν
Πέμπτην εἰς τὸ Δημοτικὸν Πειραιῶς ὁ «Τρο-
νατορε».

Ὁ Θίασος ἐτοιμάζει ἕν ὅλον νέον διὰ τὰς Ἀ-
θῆνας μελοδράμα τὴν «Σιθρίαν» μὲ μουσικὴν
τοῦ συνθέτου τῆς «Φαυδώρας» Giordano. Τὸ ἔρ-
γον θὰ ἀρξῇ πολὺ ἔαν ἐννοεῖται συντρέξουν καὶ
οἱ ἐκτελεσται.

Ὡστε ὁ διάσημος βιολιστὴς Florizel δὲν ἀπέ-
θανε ὡς κακοῦς μὴς ἐληθοφόρος πρὸς μὴν
ὁ τύπος. Καὶ αὐτοὶ ὁ δομῶν καλλιτέχνης δι-
δει ἐκτάκτως μίαν συναυλίαν εἰς τὸ Ὑδρεῖον διε-
ρχόμενος εἰς Ἀθῆνας.

Εἰς τὸ ΠΑΡΙΣΙ ἡ τελευταία Θεατρικὴ ἐπιτυχία
εἶνε μὴ ἐντυπωσιακὴ κομῆδία «Bonte en train»
παῖσιμένη εἰς τὸ «Ἀθῆναιον» μὲ τὸν γνωστὸν
μας Galipaux ἀρτιμὲν ἐξήκοντα συνεχεῖς πα-
ραστάσεις.

Ἡ Rejane ἐπαναλαμβάνει τὴν «Madame
Sans gêne».

Ἡ Opera ἔδωκε τὸν «Γουλιέλμον Τέλλον»
μὲ τὸν Escalaïs.

Ἡ Opera Comique ἀναβιβάζει κατ' αὐτὰς
τὴν «Ἀλκασιν», ἐλληνικῆς ὑποθέσεως, μὲ μου-
σικὴν τοῦ Gluck.

Ὁ Bréux ἀνέγνωσε εἰς τὴν Γαλλικὴν Κοι-
νοφίαν τὸν νέον ἔργον του «Simone».

Τοὺς Παριζιῶτας ἐπηρεάζειν τελευταίως μίαν
εὐθυμιοτάτη ἐπιθεώρησις «Crik-Crak» καὶ ἡ νῆα
θεατρικὴ Ὀπερέτα ἡ Πέντε λεπτὰ ἔρωτος.

Ἡ Σάσσα προξενεῖται εἰς τὴν «Λευκίδα».

Εἰς τὴν «Ἀργεῖνον» τῆς Ρώμης ἐξακολου-
θοῦν αἱ παραστάσεις τῆς «Νῆρας» τοῦ Δ' Ἀννου-
ντιο, ἔργον τὸ ὁποῖον ὡς γνωστὸν ἀπέτελεσε θεα-
τρικὸν γεγονός διὰ τὴν Ἰταλίαν.

Εὐ-Κυρ.

Αἱ θοοὶ τὰς ὁποίας χάνουν αἱ γυναῖκες κατὰ
τὸν πρῶτον ἔρωτά των εἶναι ἀποδείξει δι' ὅσον
τὴν ἀξίαν αὐτῶν.
Beauchêne

Ἀρκεὶ πολλὰς ν' ἀγαθῇ τις ὑπὸ μᾶς γυναι-
κός, ἵνα καταστήσῃ πολλὰς ἄλλας.
Ἀχιλλεύς Πονσελό

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΕΡΩΣ

Ὁ ἔρως εἶνε δένδρον αὐτοφύεον εἰς τὰ βάθη τῆς
γυμνῆς αἰσθητικῆς, ὅλκον δὲ καὶ ἐπὶ ἐκτετατικῆς
καρδίας.
(Ὀδύγη)

Ὁ ἔρως ἄρχι τῶν ἀνθρώπων συγχρόνως καὶ
τῶν Θεῶν.
(Ἀνακρέων)

Εἰς τίμους ἀνθρώπους δύνανται νὰ ἐρωτευθῇ ὡς
καὶ οἱ Θεοὶ, ὅχι ὅμως ὡς οἱ Θεοὶ.
(La Bochefoucauld)

Ὁ ἀνθρώπος ἐκλάσθη οὐκ ἀπὸ τῶν ἔρωτα, ὅπως
δὲν αἰσθάνεται τὸν ἐαυτὸν τοῦ ποῖν ὁρατῆσαι. Ἄν
ὅμως ἡ ζωὴ διέμενε εἰς παροῖον καὶ αἰσθάνοντο ὡς
ἐν τῷ ἔρωτι, τότε οὐκ εἴρηκα, οὐκ θάνατος, οὐκ
ζωὴ, θὰ ὑπῆρχε τὸ πᾶν θὰ ἦτο αἰῶνας σύνδεσις
μεταξὺ δύο ἐλπίσεων.
(Λαμαρτίνος)

Ἀνέριστος γυνὴ εἶναι ἡ μὴ συναντήσασα ἐκείνον
τὸν ὁποῖον ὥφειλε ν' ἀγαπήσῃ
(La Brugère)

ΑΙ—ΜΕ

ΣΤΟ ΓΥΙΟ

ΤΗΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ

Ἄλλος Γολγοθᾶς Σοῦ πρέπει
μὲ ἕνα σταυρὸν ὅσον ὁμο-
τέτος τὸ πάθος δρόμο
πῶς ἤθελα νὰ ἴδω.

Τὸ μέρος τοῦ Ἰούδα
πῶς ἤθελα νὰ ἴδω
πῶς ἔβλεπε γὰρ τὴν γῆν
πῶς ἔβλεπε γὰρ τὴν γῆν
πῶς ἔβλεπε γὰρ τὴν γῆν
πῶς ἔβλεπε γὰρ τὴν γῆν

Νὰ ἴδω νὰ Σοῦ σταυρώσω
τὰ χέρια, τὸ κορμὶ Σοῦ
στεφάνῃ ἡ κεφαλὴ Σοῦ
μὲ ἀνάσθας νὰ φορῇ.

Νὰ νοιώσῃς ἀγγελοῦδι
δὴν ἔοδ σταυρώσεως
τὸν Κόσμον, πῶς πληγώσεις
τὴν κάθε μὲ ψυχῇ.

Ἰωάν. Δ. Ροντήρης.

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΑΜΕΡΙΚΕΝ

ΜΠΑΧΑΡΙΑ

Βραδεῖον εἰς Ἑκθεσιν Βορδῶ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὁδὸς Εὐαγγελιστορίας ἀριθμὸς 23

Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου

Σταδίου 43

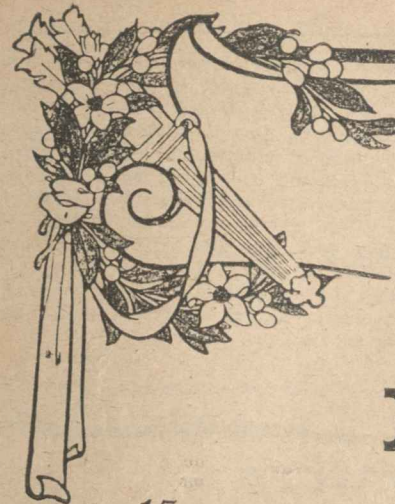
ΤΡΟΧΙΣΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ

(ΜΠΙΖΩΤΕ)

Ἐν τῷ Ἑργασίῳ Νικολαΐδου
καὶ Χαλκοκονδύλῃ τροχίζονται καὶ
ἐξαγυρῶνται κρύσταλλα παντὸς
μεγέθους καὶ οὐκ ὀλίγα, ἴσως δι' ἐπι-
πλά, δι' ἐσόδους καὶ θύρας, καὶ ῥά-
φια διὰ βιτρίνας.

Ἐργασία ἡγερμένη. Τιμὰ ἀναπα-
ράστασις.

Πανδρόδον 4 (Πλατεία Μητροπόλεως)

15

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Φύγε!... ἐκράνισεν ὁ Χάν, παρατηρῶν τὴν
μαγισσαν.
— Ὁρῶσαι ἀδίκως, νεανία. Ἐγὼ δὲν ὄρῳσαι
κανένα.
— Φέρεται τὴν καταστροφὴν μὲ τοὺς ἀνοήτους
λόγους σου, χωρὶς νὰ ἐννοῇς τί λέγεις.
— Ἄν ἐπικρατῇ καταστροφή, δὲν θὰ τὴν φέρω
βέβαια ἐγὼ, ἀλλὰ τὰ πρόμαχά μου.
— Πᾶσαι λοιπὸν ἀφ' ὧν βλέπεις ὅτι μὰς βασανίζεις
ὅλους.
— Ὁρῶσαι εἰς τὸν σφόν Θεόν, ὅτι ἤλθα διὰ
νὰ κἀμὲ τὸ καλὸν καὶ νὰ προλάβω συμφορὰς ἀ-
φ' ὧν εἶπα.
— Πῶς τὰς βλέπεις, ὁ μαγισσα, τὰς συμφορὰς;
— Τὰ δνείρα δὲν φεύδονται. Ἡ πεῖρά μου εἶνε
μακρὰ ὅσον καὶ ἡ ζωὴ μου.
— Φεύδονται μόνον, σὺ.
— Ὁρῶσαι καὶ πάλιν... Πιστεύσατέ με ἀρ-
χόντες.

Ὁ γέρον ἐβρίσκατο ἐπὶ πυλῶν.
Ἡ Ἰουδὴ τὸ ἀντελήφθη καὶ ἐπανεβίη.
— Καλὰ... εἶπε πρὸς τὴν γυναικα, ἡκούσαμεν τὴν
ἀγγελίαν σου. Δὲν χρειάζεται τίποτε ἄλλο.
— Φεύγω, ἀνέκραξεν ἡ γυναικα μὲ κἀποιαν ἀγανά-
κτησιν, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνω πρὸς τὸν γέροντα αὐ-
θέντην μου, εἰς τὸν θέλῃ νὰ σωθῇ ἀπὸ μεγάλης συμ-
φορᾶς, πρέπει νὰ κἀμὲ τὸ θέλημα τοῦ ἐπιεικῶς
αὐτοῦ. Ἀλλοιμονοὶ ἂν ἀρνήσθῃ. Κάνεις δὲν εἴπω
νὰ φαντασθῇ, τί περιμένει τὴν πατρίδα μας καὶ ὅλους
μας. Ἐχέτε ὕπνους, ἀρχόντες, ἐπὶ τῇ πόλει.
— Εἶπε καὶ ἔβλεπε κρυσταλλοῦσα, χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ
κάνεις εἰς τὸν χειρουργὸν της.

Ἐβρισαν βοῶντες ὅταν ἐμῖναν μόνοι.
Ὅτε ὁ Χάν, οὗτος ἡ Ἰουδὴ, οὗτος ὁ γέρον Μα-
καβὴς ἐτόλμων νὰ διακόψουν τὴν σιγὴν.
— Παραληρήματα!... εἶπεν ἐπὶ τῶν ὧν ὁ νεανίας.
— Παραφροσύνη... προσέθηκεν ἡ Ἰουδὴ.
— Ὅτε τὸ ἐν οὗτοι ὁ Χάν, ἀπῆντησαν ὁ γέρον.
Τὸ δνείρον αὐτὸ μὴ ἀνησχοῖται.
— Τὸ δνείρον μὴς τραλῆς... εἶπεν ἡ Ἰουδὴ.
— Ἡ ὁποία εἰς ὥσπου δὲν τὸν θάνατον, ἡ ὁποία
προσέειπε εἰς τὸν Χάν καὶ τοῦ θανάτου... δὲν
εἶνε τραλὴ αὐτῇ. Εἶνε ἀπὸ τὰ ταπεινὰ ἐκείνα ὄρ-
γανα, τὰ ὁποία ἐκλέγει ὁ Θεὸς ὅπως διαλαλοῦν τὴν
δύναμιν του.
— Οἱ λόγοι σου εἶνε μικροὶ!... εἶπεν ἡ Ἰουδὴ
πρὸς τὸν πατέρα της.
— Μικροὶ εἶνε αἱ περιστάσεις ἱσως.
— Ἄλλ' ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως
νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς λόγους μᾶς γυναικ;
— Ὅταν λέγῃ τὴν ἀλήθειαν;
— Αὐτὴ ἀποκαλύπτει μόνον ὁπτασίας τοῦ ἀσθε-
νικοῦ της νοῦ.
— Ἰουδὴ... εἶπεν ὁ γέρον μὲ ὑπὸ τρυφὴν φω-
νὴν... φοβοῦμαι.
— Αὐθῆνα μου, εἶπεν ὁ Χάν, ἡ ἡλικία σου εἶνε
τοιαυτή, ὥστε νὰ διευκολογῇ τοὺς φόβους σου. Ἀφ' ὧν
ἡμᾶς νὰ προχωρήσωμεν.
— Ἡ ἡλικία μου παρέχει τὴν ἐγγύησιν τῆς πεύρας.
— Τί θέλεις λοιπὸν νὰ γίνῃ; ἠρώτησεν ἡ Ἰουδὴ,
μὲ ἐκρηγνύμενον παρῶντον, ὅτι ἐδῆκε πού ἐξή-
τει νὰ καταλήξῃ ὁ πατήρ της.

Ἐβρισαν ἐνὸς τὸν ὑπαικνὸν καὶ ὁ Εὐφραῖμ
ἀκόμη.
Ὁ γέρον ἀπεσπῆρε εἰς τὸν ὕψιστον τοῦ καὶ οἱ
δύο ἐρασταὶ κατῆλθον εἰς τὸν κήπον.
Ὁ δούλος τοῦ ἡκολούθησε, συμπαῖς πρὸς τὴν
διαταγὴν τοῦ ἀρχόντος, ἐξ ἀποστάσεως καὶ ἐκλή-
σεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀπῆλθε αὐτοῦ μόνος καὶ
ἐλευθέρους νὰ συνδιαλεχθῶσαν.

Εἶδαντες, βέβαια, ὅσοι ἡγαπήσαντες, πῶς ἀμείψαντα
καὶ ἀτελείωτα ἔχει κανεὶς νὰ εἴπῃ πρὸς τὴν ἀγα-
πήν του, ἐφρόντισε ἐπὶ τὴν συνάντησιν της καὶ
ποσὸν δύσκολα ἀρχίζει, ὅταν φθάσῃ ἡ περιπόθητος
αὐτῇ στιγμῇ.
Ὅτε καὶ ὁ Χάν καὶ ἡ Ἰουδὴ.
Ἐπρωτόφωρον αὐτοῦ τοῦ λήθους ἐδο-
λοῦ καὶ ἐκάλεισαν, ἐκείνη ἐπὶ αὐτῷ καὶ ὁ Χάν πρὸ
τῶν ποδῶν της.
Βασανιστὴς τὸν ἀνθρώπῳ ἀπὸ τῶν ἀποστάσεων ἐπὶ
τὴν ἀμείψαντα, ἡ ὁποία ἐφάνητο ὡς ἀγνῶ-
στου ἀπὸ τὰς ὥρας ἀπῆλθε τῆς σελήνης.
Ἐνίοτε ἐφάνη μὲν αὐτῷ ἀπὸ μακρὰν τεμα-
χισμένον ἄμα, ὁρῶντες ἀγρόντων ἐραστῶν, ὁ ὁποῖος
ἐτάρασσε τὴν νύκτα, χωρὶς νὰ ταράξῃ τὴν καρδίαν
τὴν ὅποιαν ἐφάλλα.
Ἄλλα καὶ τὸ ἔμαρτος οἱ φθόγγοι ἐφῆλθον
καὶ δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ σιωπὴ, τῆς νυκτός ἡ ἀσέλφῃ,
κυρίαρχος τῶν πάντων.
Ἀλλοιμονοὶ εἰς τὸν στεναγμὸν ὅστις διακόπτει
τὴν τοιαύτην σιωπὴν.
Εἶνε καὶ πικρότερον ἀπὸ κραυγὴν πόνου, εἶνε
σπαραγμὸς.

Ἐκείνος ἐταράχθη περισσότερο καὶ δὲν εἶπεν
εἰμὴ:
— Θεέ μου!...
Ὁ Χάν ἐνόησεν ὅτι καθίστα δυστυχὴ τὸν γέροντα.
— Ἰουδὴ... εἶπε στραφείς πρὸς τὴν κόρη,
ἐπικαλεῖται τὸν Θεόν. Τοῦτο δεκνέει ὅτι κλονίζον-
ται αἱ ἀποστάσεις του.
Ὁ γέρον ἠγέρθη.
— Ἄς χωρηθῶμεν, εἶπε, τώρα καὶ ἄς περιμένω-
μεν τὴν αὔριον. Ἡ ἡμέρα δίδει φῶς καὶ εἰς τὴν ψυ-
χὴν ἀκόμη.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΟΥΔΑΗΘ

Ἡγέρθησαν ὅλοι.
Ὁ γέρον ἐπρωτόφωρον πρὸς τὸν διάδρομον.
Οἱ δύο νέοι ἡκολούθησαν μὲ διατακτικὸν τὸ βῆμα.
— Αἱ κλιναὶ αἶς αἶς περιμένουν, ἐφῆλθον ὁ
γέρον, χωρὶς νὰ στραφῇ.
— Ἐγὼ ἡ σελήνη προκαλεῖ, εἶπεν ἡ Ἰουδὴ.
— Καὶ τὸς τοῦ ἡννοῦ, ἐπανελάσαν ἐκείνους.
— Ἄν πρόκειται κανεὶς νὰ ἀγρυπνήσῃ προτιμώ-
τερος ὁ κήπος, ἀπὸ τοῦς πληκτικῶς θαλάμους.
— Νὰ ἀγρυπνήσῃς, διατί;
— Αἰσθάνομαι ὅτι ὁ ἡννος μ' ἀποφάσκει, ἐφῶσον
σαλεύεται ἡ κεφαλὴ μου.
— Δὲν εἶνε ὅριος οἱ λόγοι σου, παρατήρησεν ὁ
ἀρχων.
Ἡ Ἰουδὴ δὲν ἐτόλμωσε νὰ εἴπῃ τίποτε, ἀλλ' ἄ-
φῃκε στεναγμὸν, προδότην τὸν ὕπνου της διαλο-
γισμῶν.

«Νὰ πάσχωμεν ὅλοι. ἐξ αἰτίας ἐνός!» ἐσκέφθη ὁ
γέρον καὶ συνεκράτησε κἀποιον δάκρυ ἑτοιμὸν νὰ
κυλισθῇ εἰς μίαν ρυτίδα τοῦ προσώπου του.
Ὅταν ἐφῆλθον εἰς τὴν κυκλωσθῆν ὕπνον τοῦ
διαδρόμου, ὅστις ὥρῃς εἰς τὸν κήπον, ἡ Ἰουδὴ
ἐστάθη.
— Τί περιμένεις; ἠρώτησεν ὁ γέρον.
Δὲν ἐκράτησεν πλέον;
— Ἀγαπήτῃ μου, εἶπε πρὸς τὸν πατέρα της, μὲ
τόνον ὁρμητικὸν καὶ ἱκετευτικόν, δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέ-
ψῃς νὰ μείνω μὲ τὸν Χάν ὅλην τὴν ὥραν;
— Μὴν μὲ τὸν Χάν;
— Ἡ παρατήρησις σου μὲ πικραίνει. Τί θὰ εἴπῃ
μόνη; Δὲν ἔχεις σὺν πρὶν ἐμπροσθέν σου;
— Καλὴ μου κόρη! Πρόκειται διὰ τοὺς ξένους
ὀφθαλμοῦς. Ἐγὼ δὲ γινώσκω...
— Ὅταν ἐγὼ εἶμαι ἀπῶς ἀπαρῶν διὰ τὸν κό-
σμον ὅλον.
— Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου, εἶνε ἐπιεικῶς ἡ μὴ
εἶναι διὰ τῶς ἐρωτευμένους.

ΑΙ ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΟΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ

ΝΕΚΡΟΙ ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΤΡΟΧΟΥΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Η ΕΚΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

(Είς τὸ σημεῖον τοῦτο ἔληξε καὶ ὁ ἀγὼν)

(Φωτογρ. Κ. Α. Μωραϊτοπούλου)

ΤΟ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 14 ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ ΤΟΥ Κ. ΦΕΝΤΕΡ

τὸ προκαλεῖται τὰ δυστυχήματα

(Φωτογρ. Κ. Α. Μωραϊτοπούλου)

Γνωρίζουν ἴσως οἱ ἀναγνώσται μας ὅτι οἱ ἐσχάτως τελευτήσαντες ἐν Καίρῳ ἀγῶνες αὐτοκινήτων, κατέληξαν εἰς τραγικὸν δυστύχημα.

Ὁ ἐν Παλαιῇ ἀνταποκριτὴς μας κ. Ἀντ. Λα-

γκαδάς ἀπέστειλε τὰς φωτογραφίας ταύτας, αἰτι-
νες προέρχονται ἀπὸ ἐμπορὴν ἐρασιτέχνην, καὶ δι-
δουν εἰκόνα τῶν ἀγώνων.

Κατ' αὐτοῦ, παρίστατο ὁ Χαζιδῆς, μετὰ τῶν

Η ΕΛΛΗΝΟΔΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

1) Ὁ ὁμιλ. κ. Τσακῆς, 2) ὁ ὁμιλ. κ. Ἀλεξ. Κο-
μανός, κερδίσας δύο βραβεῖα, 3) Πρίγκηψ Τίμωριμ Χα-
σάν πασῶς, 4) ὁ δικηγόρος κ. Λακκάν, 5) Χουροῦτ-Μπέης.

πριγκήπων, καὶ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ παρεπιδημοῦντες
Δούξ καὶ Δούκισσα τοῦ Κόναντ.

Πλήθος ἀμέτρητον παρηκολούθει τὸ ὄρατον
θέαμα, καὶ ὁ ἀγὼν ἤρχισεν, μετὰ μεγάλης ζωνόρη-
τος, ἔχων ὡς πρῶτον βραβεῖον κύπελλον ἀξίας
χιλίων λιρῶν καὶ ἄλλα δευτερεύοντα.

Ἀτυχῶς ἐνεκα μικροῦ λάθους, συνέβησαν μεγάλα
δυστυχήματα.

Ἰσοῦ ἀκριβῶς πῶς διηγείται ὁ ἀνταποκριτὴς μας
τὰ συμβάντα:

Τὸ αὐτοκίνητον τοῦ Ντερματίνο-Μπέης εἶχε φθάσει
εἰς τὸ τέρμα, ὅτε ὁ ἐπιβαίνων τοῦτου ἔρριψε ὀλίγον
πρὸ τῆς ἐξόδου τῶν Πριγκήπων τὸ μαξιλάρι τῆς
θέσεως τοῦ σωφῆρ, ἥτις ἦτο κενή.

Ἀμέσως ὅμως οἱ παριστάμενοι διὰ τὴν τάξιν,
φοβηθέντες μήπως πάθῃ τίποτε προσκρούον ἐπὶ τοῦ
μαξιλαρίου, τὸ ὅποιον ἐρχόμενον αὐτοκίνητον τοῦ
κ. Φέντερ, διέταξαν ἕνα στρατιώτην νὰ τὸ ἀπο-
σύρῃ.

Ὁ στρατιώτης ὤρμησε, διὰ νὰ ὑπακούσῃ, ἀλλὰ
τὸ αὐτοκίνητον τοῦ κ. Φέντερ (ὅπ' ἀριθ. 14) κατα-
φθάσαν, τὴν ἰδίαν στιγμὴν, μετὰ ταχύτητα 100 μί-
λιων, διεμέλισε τὸν αὐτὴν στρατιώτην.

Ὁ κ. Φέντερ, υἱὸς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐξαγω-
γέως βράδακος, ἐν τῇ μεγάλῃ ταραχῇ του, καὶ νομί-
ζων ὅτι ὑπῆρχε καιρὸς ἀκόμη νὰ ἀποφύγῃ τὸ δυ-
στύχημα, ἔτρεψε τὸ αὐτοκίνητον πλάγιως, ἀλλὰ
τότε ἔπεσον ἐπὶ τοῦ συνηγμένου πλήθους, καὶ ἐφό-
νευσεν τέσσαρας ἀνθρώπους καὶ ἐπλήρωσεν αἵματι.

Τὸ πλήθος τῶν θυμάτων θά ἦτο μεγαλύτερον,
ἂν δὲν προσέκρουεν ἐπὶ ἐνὸς σιδηροῦ πασσαλίου, ὅ-
που ἐθρομματοῦν, ἀνατινάζαν τὸν ἐπιβαίνοντα αὐ-
τοῦ μακρὰν ἐπὶ τοῦ πλήθους.

Οἱ ἀγῶνες διεκόπησαν ἀμέσως καὶ ὁ Χαζιδῆς,
σφόδρα λυπηθεὶς, εἶπεν ὅτι οὐδέποτε πλέαν ὁ ἀνα-
λάβη ὑπὸ τὴν προστασίαν του, τοιοῦτους ἀγῶνας.

ΓΙΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙ

Ὅταν ἤμουνα μικρὸς
μικρὸς πολὺ... μικράκι
Ἠγάτησα μὴ εὐμορφῇ
κοπέλλα! γιὰ... δελφάκι.

Ἐπαίξαμε κι' ἐνὸς μαζὺ
στοὺς κήπους, καὶ στ' αὐλάκια
Καὶ ὅλοι μᾶς ἐνομιζαν
γιὰ δύο ἀδελφάκια.

Ἐκράτησ' ἡ ἀγάπη μας
ἐνὰ περίπου χρόνον
Γιὰ τ' ὅστερα ἡ μοῖρα μας
μᾶς χώρησ' ἀπὸ φθόνον.

Περάσανε χρόνια πολλά
καὶ θὰ περνοῦν ἀκόμα
Μὰ ἡ παλαιὰ ἀγάπη μου
θὰ μένῃ, πάντα αἰώνια.

Βόλος τῇ 19/2/908.

Μέλας Ἀδάμας.

Ἀθήνην 5/3/908

Γ. Ν. ΖΗΝΩΝ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΜΟΝ ΤΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ ΜΟΥ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΜΟΥ ΑΓΑΠΗΣ

Ἐκδομένη ἀπὸ τὸν συγγραφεὴν
τῶν ἀναμνηστικῶν μου κ. Α. ΑΓΓΕΡΙΟΥ.

Πάνω στὸν ἀφῶν ἐνὸς ἀσπαστον κύματος ἐ-
χτισα ἐνὰ θεῶρατον χρυσάλλινον παλάτι μετὰ
λίαντες σιδερένιες πόρτες καὶ ἐκεῖ μέσα ἐκλείσθη
τὴν τιμημένην καὶ φτωχὴν μου ἀγάτην...

Ἡ τρικυμία τοῦ χειμῶνα τὸ ἐσέβοντο γιὰτί
καὶ αὐτὴς εἶδαν πῶς μέσα στοῦτοκοῦσος ἐνὰ οὐράνιον
πλάσμα, γιὰτί εἶδαν ἐνὰ νέο παράξενον κτίσμα ποῦ
δὲν τοῖπλασαν τοῦ Θεοῦ τὰ χεῖρ' αὐτῆς, ἀλλὰ τῆς
καρδίας μὴ ἀτελείωτην καὶ δυνατὴν ἀγάτην!...

Τὸ κύμα δὲν ἄφινε τὸν ἀφῶν τοῦ νὰ κυλήσῃ
γιὰτί φοβότανε τὸ γινόμενον τοῦ θεῶρατον
πύργου καὶ τὸ πνέσιμο μέσα στὰ νερά του τῆς
ἀφροσιτισμένης νεράδας!

Τὰ καρφία στὸ κύματι τοῦ παράξενον πύ-
ργου καταβαζαν ἀπὸ μακρυνὴ ἀπόστασι τὰ κά-
τασπρα πανιά των, γιὰ νὰ μὴ τὴν ξυπνήσουν μετὰ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

(ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΠΙΤΥΧΟΥΣΩΝ)

Η ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΣΟΦΙΑ ΤΟΜΠΑΖΗ ΜΑΥΡΟΚΟΡΔΑΤΟΥ Η ΕΠΙΤΥΧΟΥΣΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐφωτογραφήθη εἰς δύο στάσεις, ἐπὶ τοῦ φωτογρ. συνεργάτου τῆς Ἑλλάδος κ. Γ. Ἀλεξίου

Η ΔΙΣ ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ ΚΕΧΑΓΙΑ

(Ἐπιτυχούσα ἐν Σόφῃ)

Η ΔΙΣ ΦΙΦΙΚΑ ΜΥΛΩΝΑ

(Ἐπιτυχούσα ἐν Ἀθῇ)

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιευθοῦν αἱ εἰκόνας ἄλλων δεσποινίδων ἢ κυριῶν, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐπλεοψήφισαν εἰς τὰς δια-
φόρους ἐπαρχίας.—Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ ἢ οἱ ἀναγνώσται μας, νὰ μὴ βροαδύνουν τὴν ἀποστολὴν τῶν φωτογραφιῶν.

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΧΩΡΙΚΩΝ

Ο Θεός έπλασε τους ανθρώπους όλους ίσους και όμοιους. 'Αλλ' ο διάβολος ο οποίος πάντοτε ήθελε να κάνει τα εναντία και προσπαθούσε να χαλάει και να μωυζουφώνει τα έμμορφα έργα του Θεού, καθόριωσε και το μεγαλύτερο του τούτου έργου να το μωυζουφώσει.

Και πρώτα καθόριωσε να βιάσει τους ανθρώπους με διάφορα χρώματα, άλλους έβαψε μωυζουφώ, άλλους κίτρινους, άλλους ερυθρούς και άλλους άφρους λευκούς. 'Αλλά δεν τον εφθάρσεν αυτό και τους έχωρισεν έπειτα και εις διαφόρους τρέψεις. Εις άλλους έδωσε σχήματα πολλά και τους έκοιμε πλουσίους τόσο, ώστε να μην ξέρουν τί να τα κάνουν, και άλλους έκαμε τόσο πτωχούς ώστε να μην έχουν να τρώουν. 'Αλλ' όσα καλά και αν έδωσε στους πλουσίους και όσα κακά στους πτωχούς, την ευτυχία όμως δεν 'μπορούσε ποτέ να την διαθέσει. Δίνει ο διάβολος σχήματα, άλλ' ευτυχία ποτέ! 'Η ευτυχία είναι όμοιο μόνον του Θεού. Να την παίρνει όμως μπορεί 'Επίσης έναν πλούσιο μπορεί να τον καταστρέψει και να τον κάνει πτωχό, αλλά ο Θεός έκαμε ώστε η ευτυχία να μην κατοικεί μόνο στο σχήμα και έτσι ένας πτωχός μπορεί να είναι τόσο ευτυχής όσο δυστυχής μπορεί να είναι ένας πλούσιος.

Έτσι ο περισσότερος κόσμος σήμερα ζή ευχαριστιμένος στη φτώχεια του. Οι χωρικοί, οι εργατικοί είναι οι πιο ευτυχείς απ' όλους. Και εις άλληθια πως δε ζουν καθόλου ανθρωπινά ζουν όμως φυσικά και αυτό τους κάνει να είναι ευτυχείς. Ζουν δε κατ' αυτόν τον τρόπον, διότι δεν ελπίσθουν, δεν έμειναν να ζήσουν καλύτερα.

Αλλά πως ζουν λοιπόν; Αυτό βέβαια δεν είναι δυνατόν να το ξέρει ένας πλούσιος και ένας που ζή στις πόλεις. Γιαντί απ' προσπαθήσαμε να το μάθουμε.

Έλατε να κάμουμε μαζί ένα ταξιδάκι; Ένα οποιοδήποτε χωριό της Ελλάδος. Δεν θα καθίσουμε να κοιτάζουμε από μακριά τα λευκά σπίτια του με τους όμορφους τους κήπους, τα πράσινα τ' άλωνα του και τα φουντωτά δέντρα του όπως λέγει ο ποιητής, αλλά θα προχωρήσουμε και να μπεινός στο πρώτο σπίτι, που θα μας τύχ' ανοικτό έμπρός.

Σταψετε λιγάκι, σας παρακαλώ, να μη χτυπήση το κεφάλι σας στην πόρτα. Και τώρα σταψετε μια στιγμή μέχρις ότου συνειδηθούν τα μάτια σας στη σκιά και προχωρήσει έπειτα χωρίς να σας φοβίση το μούγκρισμα του σκυλιού το μεγαλύτερο παιδί του νοικοκύρη που μιάς ειδή το κρατεί απ' τ' αυτί.

Το σπίτι φωτίζεται μόνον από την πόρτα και από το μικρό παραθυράκι του, τόσο μικρό πού μόλις χωρεί να βγάλει κανείς το κεφάλι του έξω, και αυτό δε θα έγινε αν δεν είχε στη μέση τα χονδρά αυτά ξύλα εις σχήμα Τ. Συνίσταται δε το όλον οικόδομημα από τους τέσσαρες τοίχους του εις σχήμα επιμήκει, με δύο θύρες απέναντι αλληλων και τα δύο παραθυράκια του, και είναι διηρημένον εις κατοικίας δύο, την των ανθρώπων και την των κτηνών. Εισόδος ή αυτή την δε διαίρεσιν αποτελούν τα δύο άμπαρια, τετράγωνα μεγάλα ξύλινα κιβώτια, χρησιμοποιούνται και ως αποθήκη του σιταριού, και τοποθετημένα προς τας δύο επιμήκεις πλευράς του σπιτιού ούτως ώστε ν' άφινουν θύραν εις το μέσον, διά της οποίας συνδέονται οι δύο κατοικίαι.

Το πάτωμα φυσικόν, ή ίδια γη δηλαδή, άλειμμένη με σβονιά ή με αργιλοχώρα. Οι τοίχοι άνωμαλοι άλλ' άσβεστομένοι. 'Η όροφη σκοτεινή και άσπερόφωτος. Σκοτεινή, διότι την έχει κλείει ο καπνός της φωτιάς την οποίαν ανάβουν σε γωνιά άνευ καπνοδόχης, άσπερόφωτος, διότι το φως του ήλιου φαίνεται διά μέσον των κεραιμυδών τα οποία άφινουν εδώ-έκει μικράς όπας, διά των οποίων εισχωρούν και μικρές χρυσές ακτίνες.

Απ' εδώ και απ' εκεί από τη γωνία στρώνονται το βράδυ τα ρούχα όπου κοιμούνται. 'Η φάβια πρώτα, έπειτα δύο λισπάνες. Το προσέφαλο έπειτα, ένα μακρύ διά 4-5 άτομα από χονδρό μάλλινο πολύχρωμον ύφασμα γεμισμένο με άχνη, το οποίο χρησιμοποιεί και ως καθίσμα, και κατόπιν το σκέπασμα αναλόγως της εποχής. Σιρώματα παλαιά δεν υπάρχουν. Οι άνθρωποι κοιμούνται σχεδόν επί της γης. Στο ένα στρώμα οι γονείς με τα μικρά παιδιά, αν υπάρχουν μικρά. Στο άλλο τα μεγάλα τα παιδιά. Τα κορίτσια στρώνουν ιδιαίτερος, της περισσότερες

δύο φορές κοιμούνται μαζί με τα παιδιά. Το πρωί τα ρούχα σηκώνονται και τοποθετούνται επάνω στην κασέλα το μοναδικό έπιπλο με τα πολλά κεντήδια, την μαυρισμένη από την άρχαότητα, την προίκα πριός ξέρεi τίνος βαθμού προγονικής κυρούλας.

Μόλις εισέλθωμεν εις το σπίτι εις την κατοικίαν των κτηνών. Κάμνομεν τρία βήματα (προσέξτε, όχι περισσότερα), στρέφωμεν άριστερά (ή θύρα είναι πάντοτε ανοικτή διά των αλφούστατον λόγον ότι δεν υπάρχει θύρα διά να κλειθ) και εισερχόμεθα εις την κατοικίαν των ανθρώπων. Έκ συμπιτώσεως αν και η ώρα είναι 10 π. μ., τους ειςόχομεν γευματίζοντας.

Οι χωρικοί όραν φαγητό δεν γνωρίζουν. 'Ο ρολόγιον έχουν τον στομάχον των. Τας έορτάς, όταν δεν εργάζονται, τρώγουν όταν πεινάσουν. Τας εργασίμους ημέρας τρώγουν εις τας 9 το πρωγεμά του, εις την 1 μ. η. το γεμά των και το βράδυ όταν σχολάσουν. 'Επίσης δεν πολυφροντίζουν να τρώγουν όλοι μαζί. Όταν πεινάση κάλε ένας του σπιτιού τρώγει. Μόνον τας έορτάς, όταν φτάνουν και καλό μαγέρεμα, κρέας δηλαδή, συναθροίζεται όλη ή οικογένεια και τρώγουν μαζί, αλλά και τότε υπάρχουν οι άπόρριστατοι οι οποίοι άνοίγουν το κακάβι, παίρνουν με το χέρι τον ένα μισοβρασμένο μεζέ και... φεύγουν. 'Ημεις έτρυε να τους επισκεφθούμε Κυριακήν και να τους εύρωμεν όλους συντροφόντας.

Γύρω από ένα στεργυλό τραπέζι μιάς σπιθαμής ύψους από το έδαφος, άσκέπαστο και όχι εντελώς καθαρό, κάθονται όλοι στανροποδητι, μερικοί επάνω στο προσέφαλο, άλλο σ' ένα ξύλινο σακάκι 4 δακτύλων ύψους και οι περισσότεροι κατάχαμα. Είναι όμως στρωμένη μία λισπάνα. Αυτοί πρέπει να σημειωθεί ότι ευφρόνημεν σε σπίτι νοικοκύρη. 'Η κενή θέσις είναι του παιδιού που έσκησθη να βγάλη το σκυλί από την πόρτα του κίτρου, αλλά την οποίαν όμως κατέλαβεν άμέσως ή γάτα και κυττάζει ως από θεωρείον το τραπέζι και τους τρώγοντας. 'Επάνω στο τραπέζι μία βαθειά σκοινέλλα με το φαγι, εις την οποίαν βουτούν όλοι, άλλο με τηρούνα, οι περισσότεροι με τα χέρια. Και μία μεγάλη πετσέτα ή πήγουν τουλάχιστον μήκους, ή οποία άπλώνεται κυλισμένη εις όλον τα γόνατα και χρησιμοποιεί δια να σφονγίζονται όλοι. Ένα ποτήρι με κρασί έμπρός στον πατέρα και δίπλα του ή ταίτια.

Ένα παχουλό γουρνόπουλο περιέχεται γύρω από όλους, γυμνίζει και προσπαθεί εις αντικατάστασιν του σκυλιού που έλεισθη έξω, να μαδά τα κόκκαλα που του πετούν. Στη γωνία, δεμένη από το πόδι, μία κλωσσα με τα πουλιά της, κλωσσά και προσπαθεί να επιτεθι κατά του χοίρου όταν την πλησιάσει. Την έχουν δεσει γιά να μην οδηγεί τα μικρά της εις την κατοικίαν των ζώων και της τα πατούν. Δύο μικρά γατάκια παίζουν, και ποτε τρέχουν και κυρβώνται κάτω απ' τ' άμπαρια, ποτε κάτω από ένα σαμάρι όπου κολιούν τα νύχια του στο μαλακό ύφασμα του. Δύο κόττες περιφέρονται τριγύρω και ψάχνουν γιά κανένα ψυχούλο, μία τρίτη ξύνει με τα νύχια της τη μία γωνία του άμπαριού ένθ' ο κόκκορος στην κορυφή του επάνω επιθεωρεί με βλέμμα μεγαλοπρεπές τα συμβαίνοντα ένθεν κακειθεν, και εις την μίαν δηλ. κατοικίαν όπου γευματίζουν οι άνθρωποι και εις την άλλην, όπου δύο βόδια και ένας ήμιονος επίσης τρώγουν, ένας όνος σκέπτεται και έν άνάριον παρατηρεί.

Οι χωρικοί είναι φιλόξενοι. Μόλις μιάς ειδον εισαχθήσαν εις τας με μιάς υποδεχθών. Μόνον ο νοικοκύρης έμεινε στη θέσι του, άλλ' είπε άμέσως στις γυναίκες να μιάς φέρουν προσέφαλα, στο παιδί του να γεμίση την ταίτια, και άρου έπρόσθεσεν ότι ή πεθερά μας δεν θα μιάς άγαπά γιαι τους ευήχησε στο τέλος του φαγητού, μιάς προσέκαλε να καθίσουμε κοντά.

Μία μεγάλη κόρη έτρεξε εις τας με εξαφανισθή ένθ' ή μητέρα μιάς έφερε τα προσέφαλα και εξαφανισθή και αυτή.

Οι χωρικοί μεταχειρίζονται τας γυναίκας των όλιγον τι καλύτερον των κτηνών των. Με έξονους δεν τους επιτρέπουν και να μιλήσουν, άλλ' ούτε να μείνουν ένδοπιόν των. Αι χωρικοί γυναίκες εργάζονται περισσότερον από τους άνδρας

των. Κάνουν όλες τας δουλειές του σπιτιού και βοηθούν και εις τας έξωτερικές. Κάπνουν δηλ. ξύλα, άνοίγουν χωράρι, σκαβουν άμπελα. Και όταν το βράδυ επιστρέφουν κουρασμένες μαζί με τους άνδρας των, άφινουν εκείνους να καθαλουν εις τα ξηρά ένθ' αυτές βαδίζουν όπισθεν διά να τα μαστιγώνουν. Διαγωγή την οποίαν έδιδαν οι Τούρκοι και την οποίαν οι χωρικοί διατηρούν.

Εκείθισαμε. Τα δύο μεγαλύτερα παιδιά εκείθισαν στην άκρη, το τρίτο έφερε το κρασί και έτοποθετήθη στο σαμάρι. Ένα κοριτσάκι μικρό 7 ετών έμεινε στη θέσι του απέναντι του γέρου, και προσηλώθη να μιάς κυττάξη, ένθ' ή γάτα εδάγκωνε σιγά-σιγά το κομματάκι το ψωμί που κρατούσε στο χεράκι του. Τα γατάκια έτρώσαν κάτω απ' τ' άμπαρια, ή κλωσσα έμάζεψε τα μικρά της κάτω απ' τα περά, το γουρνόπουλο έξεδιώχθη άφου έδέχθη ένα έλαφρό λάστιγμα και άφησε μίαν όδείαν κραυγήν και ο πετεινός άγέροχος, χωρίς διάλου να κινηθί, έλάλησε μόνον και μιάς παρητήρη!

Ο χωρικός έτρυε το κρασί που περιέχει το ποτήρι, έτρυε νέον, μιάς ηχήθη και... έπε πρώτος. 'Εθιμον, φαίνεται, των χρόνων που έροβούντο τας δηλητηριάσεις. 'Επειτα έτρυε και πάλιν και μιάς προσέφερε.

Ταυτοχρόνως έφάνη εις την εισόδον λυπηρά ή μορφή του χοίρου έκφέροντος παραπονετικούς στεναγμούς διά το άσυνήθες λάστιγμα αλλά χωρίς να τολμή πλέον να εισέλθη, και ή περιέργος κεφαλή μιάς κατόικας ή οποία μιάς παρητρηει περιέργως, ένθ' άκούοντο απ' έξω τα βελάσματα των μικρών της. Πίσω δε απ' αυτήν το σκεπτικό πρόσωπο του γουρνιού, του οποίου το βλέμμα και τα αυτιά έσημάδεσαν κατ' ένδειαν τον άφέντη του.

Έσυστήθημεν με τον χωρικό γιά τα γεννήματα, γιά τα ξηρά του, γιά τον καιρό! 'Επισκεφθήκαμε το σπίτι του όλο, το άγούρι και τον άχυρωνα, τα όποια άλλως τε με ένα βλέμμα μόνον από μίαν άκρη μπορεί κανείς καλά να τα ιδί. Είδαμεν και τους καρπούς του και τον άπεχαρητήσαμεν, άφου έρρηξαμε ένα τελευταίο βλέμμα γύρω γιά να τυλώσουμε καλά την εικόνα της φυσικής αυτής ζωής.

Οι άνθρωποι αυτοί φαίνεται ν' αποτελούν μίαν οικογένειαν με τα κτήνη των. Ζουν άδελφικώς. Το σέχημα είναι το αυτό, ή ποιότητάς το φαγι σχεδόν τα ίδια. 'Η καθαριότης δεν έχει πολλήν διαφοράν. Και όμως με όλ' αυτά οι χωρικοί ζουν ευχάριστα. Ούτε από άρρώστιας υποφέρουν όπως οι πόλται, με τα χόρτα δε μόνον αυτά που τρώγουν κάνουν τέτοιο ρόδινο χρώμα που θα το έζηλευε και ο μεγαλύτερος Λονδρινός. Φροντίδες δεν έχουν, είναι να στείλουν το χωράρι τους γιά το ψωμί και να σκάσουν το άμπελα τους γιά το κρασί. Άλλην έννοιαν δε βάζουν στο κεφάλι τους. Όπως βοδεούν μένον, ότι έθρουν το τρώγ! 'Ο έννος τους είναι γλυκύτερος ύστερ' από τη δουλειά της ημέρας. Αι διασκεδάσεις των άπληλ και όρμια με τους συγγούς των χορούς και τα ποιητικώτατα τραγούδια. Άλλο τίποτε δεν ποθούν.

Πώς να μην είναι έτσι ευτυχείς;

Γεώργ. Ρ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΕΛΑ

Ένεκα πληθώρας ύλης, ή συνέχεια εις το προσεχές.

ΕΓΚΑΝΙΑ ΝΑΟΥ ΕΝ ΣΥΡΩ

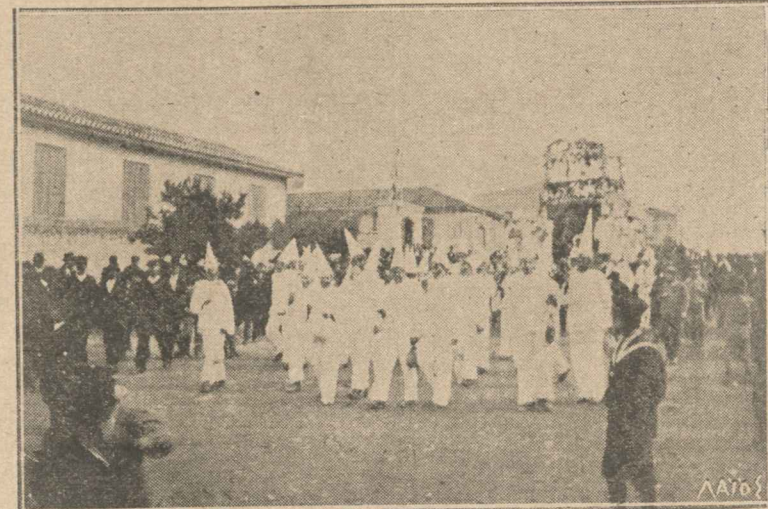
Κατά τας έορτάς του Πάσχα, θα τελεσθούν μεγαλοπρεπώς, έν Συρω, τα έγκαίνια του ιερού ναού της 'Αναστάσεως του Σωτήρος, του οποίου οι έπίτροποι κατέβαλον πάσαν μέριμναν, όπως κοσμηθί, πλουσίως και φιλοκάλως. Τα έγκαίνια θα έορτασθούν πανηγυρικώς.

ΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΑ

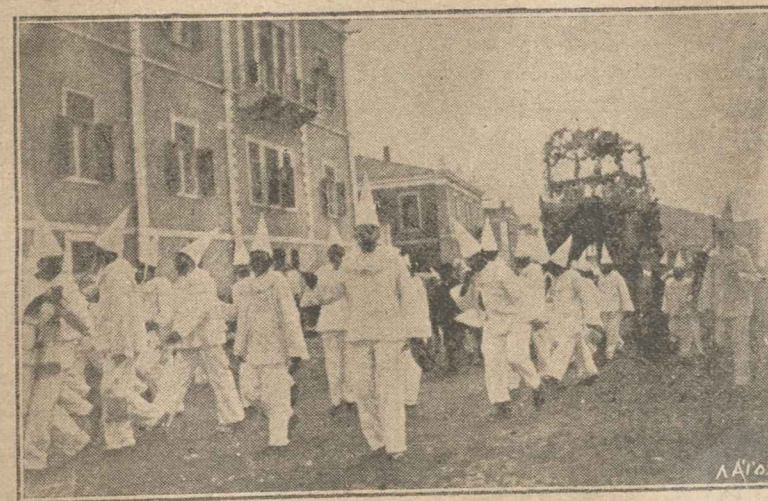
Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΕΙΣ ΤΑΣ ΟΔΟΥΣ

ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΑΡΜΑ

ΤΟ ΑΡΜΑ ΔΙΕΡΧΟΜΕΝΟΝ ΕΣΘΙ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ

Η ΠΑΡΕΛΑΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΛΙΑΣ, ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΩΦΟΡΟΝ ΒΟΥΔΟΥΡΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΕΣΠΕΡΙΣ ΤΟΥ „ΒΥΡΩΝΟΣ“. Κατάμεστον το Δημοτικόν Θέατρον προχθές εις την διαργανωθεισαν υπό του Συλλόγου „Εύρων“ καλλιτεχνικήν έσπερίδα υπέρ των προσφύγων. Μεταξύ άλλων παρουσιάζοντο αι οικογένειαι κ.κ. Μπακατζή, Ζουριμά, Γκιόλιαν, Εμ. Χαυρέτη, Στρέτ, Κομάρα, Καραπάνου, Μαυρομυχάλη, Νικολέσκου, ο κ. Γεννησάρης κτλ. 'Ηρσε πολύ ή «Βασίλισσα Σαββή» του κ. Τσοκοπούλου, εις την οποίαν με πολλήν χάριν έπαιξαν αι κυρία Χρ. Κοτοπούλη—Μυράτ και Πανλ. Ρινάλη. Εις την κομψήν «Ο ιπτάμενος παναγής» του κ. Κολοκοτρώνη ο κ. Γ. 'Αλεξίου ήτο άμνητος, καθώς και ο Π. Τζαβάρας. 'Η κυρία Π. Ρινάλη ή δικήν βέβαια άνταλαβόσα να παίξη την Οαιαν—παθεράν! Εις το δραματάκι του Giacosa «Τα δικαίωμα της ψυχής» πολύ καλά έπαιξαν ο κ. Π. Γρηγοράτος και ο κ. Άνδρ. Μάρκελλος καταχειροκροτηθέντες. Εις τας άπομνημονεύς του ο κ. Γεώργ. 'Αλεξίου έκλήθη κατ' έπανάληψιν να μιμηθί την δεσποινίδα Μαρ. Κοτοπούλη, τας τούς όποιους είχε με και τούς πολιτικούς μας, εις τας όποιους είχε με γάλην έπιτυχίαν. 'Επίσης ή κομψή «Ο θούλος» είχε λαμπράν έπιτυχίαν, οι δε κ.κ. Α. Μάρκελλος, Ε. Στεφάνου, Α. Μαγκάκης, Π. Τζαβάρας, Θ. Κυριαζής και αι κυρία Μυράτ, Ρινάλη και Νικολάου καταχειροκροτήθησαν. 'Η μουσική της φρου-

ράς εύγενώς προσφερθείσα έπαινον έκατά τα δειλίσματα. 'Αξιοι πολλών συγχαρητήριων οι κ.κ. έραυτήχον αι άπομνημονεύς τον Συλλόγον, εις την έπιτυχίαν των.

Κοιτίκος.

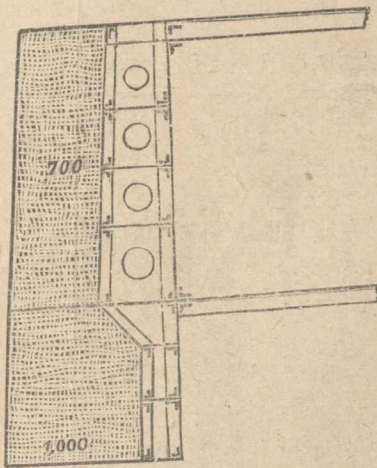
ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ γνωστούς και τελέως την οατικήν ζητεί θέσιν. Πληροφορία εις το Γραφείον μας.

ΜΕΤΑ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΤΣΙΛΥΒΑ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
Πλούτος θρασμάτων 'Αγγλικών καί Γαλλικών τέλειος έποχής.
120-0402 ΑΙΟΛΟΥ-120

ΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

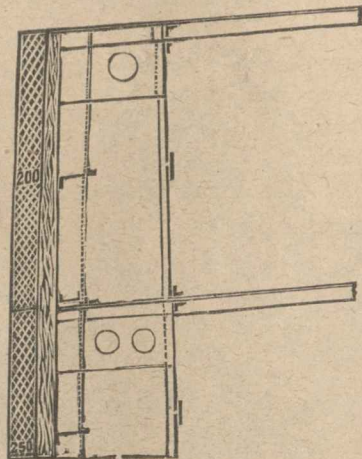
Η ΝΕΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑ ΘΩΡΗΚΤΑ

ΑΝΤΙ ΧΑΛΥΒΟΣ ΤΣΙΜΕΝΤΟ

ΘΩΡΑΣ ΕΚ ΧΑΛΥΒΟΣ

Εγνώσθη, εν δόλγους, διά των εφημερίδων, η νέα εφεύρεσις, διά τὸν θώρακα τῶν θωρηκτῶν.
Αἱ λεπτομέρειαι τῆς εἶναι αἱ ἑξῆς:
Ὁ Ἰταλὸς μηχανικὸς κ. Lorenzo d'Adda

ΘΩΡΑΣ ΕΚ ΤΣΙΜΕΝΤΟΥ

ἔξεδθηκεν εἰς τὸ συνέδριον τῶν ναυτικῶν μηχανικῶν τῆς Ἰταλίας, τὰς ἰδέας του ἐπὶ ἐνὸς νέου συστήματος θωρακίσεως τῶν πολεμικῶν σκαφῶν.

Κατὰ τὸ σύστημα τοῦτο, ὁ χάλυψ ἀντικαθίσταται, διὰ τοῦ τσιμέντου.

Ὁ κ. D'Adda κατέληξεν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν του μελετήσας τὰ αποτελέσματα, τὰ δοθέντα ὑπὸ τοῦ Ρωσσοϊαπωνικοῦ πολέμου.

Ἐκ τῆς μελέτης ταύτης, συνήγαγε τὸ συμπέρασμα, διὰ τὸ τσιμέντον ἔχει τὴν αὐτὴν ἀντοχὴν πρὸς τὸν χάλυβα καὶ συνεπῶς δύναται νὰ ἀντικαταστήσῃ τοῦτον εἰς τὸν θώρακα τῶν πολεμικῶν σκαφῶν.

Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἐφευρέσεως εἰνε τὰ ἑξῆς: Τὸ τσιμέντον καταλαμβάνει χῶρον μικρότερον τοῦ χάλυβος, εἶνε ἐλαφρότερον αὐτοῦ, καὶ κατὰ πολὺ εὐπρόνοτον.

Αἱ δύο εἰκόνες, τὰς ὁποίας παραλαμβάνομεν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ περιοδικοῦ «La vie Maritime» δεκνύνουν τὴν διαφορὰν τοῦ πάχους, καὶ δι' ἀριθμῶν τὴν διαφορὰν τῆς βαρύτητος τῶν δύο συστημάτων.

Αἱ εἰκόνες εἶναι ἀντίγραφα τῶν σχεδια-

σμάτων, ἅτινα ἔγιναν διὰ τὸ ἤδη ναυπηγούμενον ἰταλικὸν θωρηκτὸν «Βασίλισσα Ἑλένη», ἐπὶ τοῦ ὁποίου πιθανόν, ἂν ἐγκριθῇ, νὰ ἐφαρμοσθῇ τὸ νέον σύστημα κατόπιν βέβαια τῶν ἀναγκαίων πειραμάτων,

«ΑΠ' ΤΕΣ ΝΥΧΤΕΣ»

ΦΛΟΓΕΡΟΛΑΛΗΜΑΤΑ

Νύχτα βαθύη καὶ σιγαλή ἦταν ἀπλωμένη στὴ φωνὴ αὐτῶν ἀσπρῶν μύθων...
Φωνὴ καμιά δὲν ἀνταποκρίναντο. Μοναχὰ σὺν λόγῳ θεῖκῳ καὶ σὺν ἀσπρῇ οὐρανῷ σιγῶντο οἱ τῆς φωνῆς τὰ φύλλα τῶν δένδρων παίζοντας μὲ τὴν παγνυδύα τὴν αὐρὰ... Καὶ σὺν βάθῳ τῆς γαλήνης, τῆς ἀσπρῆς οὐρανῷ θάλασσης, ἡ νεοδίδως οὐροσφαιροῦσαν ἓνα θλιβερό σκοπὸ... Τὰ ζαφειρόχρωμα κήματα δὲν ἀκούονταν ποῶ... Λὲς κ' εἶχαν ἐκρηγῇ, λὲς καὶ πέθαναν στὴ μαγεμένη τῆς ἀσπρῆς οὐρανῷ... Τὰ βουνὰ ἦσαν ἀσάτα ἀπὸ κίττα βαρὺν νεφελώματα ποὺ τὰσαν πελο-οκετῶσαι... Καὶ σ' οὐρανὸν τὰ θεῖα παλῖνα ἐπὶ πλῶνθε ἡ μαύρη νύχτα μὲ τὸ περιλαμπρὸ φῶς τῆς τοιοῦτο μὲ διαμάντια καὶ σμαραγδοειδέες αἰτίμτες...

Μὲς τῆς νύχτας τῆς θλιβερῆς σιγαλῆς, σὺν ἐπιλω-μένο θλιβερό σκοπῷ τῆς νύχτας, στὴν ἀμετρη γα-λήνῃ τῆς ἐρημίας, ἀκούονταν κατὰ ἡχοὶ σιγαλοὶ καὶ ἀπελπισμένοι, σὺν νὰ θορυγῶν καμιά χαμένη εὐνυχία... καμιά ἐνθύμησις περασμένη... Φηλὰ σὲ μὴ παλὰ τὸ βουνὸν, καθισμένος ἓνα βοσκὸς ἐπαιξε τὴν γλῆκρά του φλογέρα, ἐνθ' ἔαυρε μὲ τὸ ἥρεμο καὶ θλιβερό βέλμα τὸν λὲς καὶ ἀκούοντο-σαν τὸ γλυκοῦλῆμα... Θορύβῳ, θορύβῳ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκῶ... Κ' οἱ γλοιμοὶ καὶ οἰδοίμοι στε-ναγμοὶ τῆς, ἀνέβαιναν σὺν ἀέτρῳ, καὶ ἀπαινοῦνταν μὲ μὴ βαθύη σὺν δένδρῳ καὶ στὴ θάλασσα, ὅσο ποὺ ξεφύτρουν ἀπὸ τὸ βαθὺ τὸν πόνο...

Δὲν ἀκούονταν ποῦ ἄλλο τίποτα... Εἶχαν σπα-ταίσει τῆς θάλασσης ἡ γαλήνῃς ἐνθυμήσεις νεοδίδως τὸ μαγεμένο σκοπὸ τῶν... ἡ αὐρὰ σάπασε... Καὶ τὰ φύλλα σμαραγδῆ τὸν κατὰ σ' ἄλλο, γροικῶντες μὲ ποσορὴ τὸ μαγεμένο σκοπὸ... Τί-ποτα δὲν ἀκούονταν ποῶ, τίποτα... Ἐξὸν ἀπὸ τῆς γλῆκρᾱς φλογέρας ποὺ ἀγοστήλασε, ποὺ ξεφύτρους, μὴ θλιβερό, μὴ ποτεμὴν ἀρμονία ἀπὸ βαθύης στεναγμοῦ... Ἀ!... τί πόθος, τί πόθος ποὺ ἐ-βγανε μὲσα ἀπὸ τῆς τρεμμένης, τῆς ποτεμῆς νότες... Ὅτι πῶς εἶχαν σταλάξει στὴ φλογὴ τοῦ βο-σκοῦ καρδὴ, τὴν ξεσοῦσαν στὴ γλῆκρά του φλο-γέρα, κ' οἱ καρδιακοὶ στεναγμοὶ σκαρπῶνταν σὺν ἀντίλαο τῶν θεῖκῳ ἀρμονίῳς...

Πῶς ἀπ' τ' ἀσπρῶν μύθων, ξεπρόβαλλε τὴν γαλήνῃς οὐρανῷ καὶ ἡ βασίλισσα τῆς νύχτας ἡ σελήνη, κ' ἐκδοῦσε τὰ δόχονα τῆς βέλῃ στὴν πλάσι, καὶ φῶς τῶν τραγουδιῶν τῆς νύχτας ποὺ κόντεβε νὰ τελειώσῃ τὸ γλυκὸν τὸν τραγουδιῶν... Μὲ τῆς παρθένας Φοῖβης τὸ φανέσμα, μὲ τὴν ἀλό-χουση ἀχιδνῶν λάμρι ποὺ σκαρπῶν τὸν πόνο ἐβῆσε καὶ ἡ οὐρανὸν μελωδία τῆς φλογέρας σὺν ἓνα γλυ-κὸς ψιθύρος ποὺ χάνεται εἰς τ' οὐρανὸν τ' ἀτέλειω-τα βάθη...

Ἄρτα

ΦΙΦΙΚΑ ΑΛ. ΜΥΛΩΝΑ

ΣΩΓΡΑΦΙΣ

ΟΙ ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

Ὅπως γὰρ ποῦμα ποὺ ἔχει ἀξίαν εἶνε κοιν-μένο σὲ μέρος ποὺ δὲν τὸ φανταίνεται κανεὶς, εἶται καὶ σὺ, γαλῶνι μου λοντοῦδι, καίβεται μὲσα σ' τὰ φύλλα τοῦ θάμνου ποὺ σὲ γέννησε, σὺν νὰ νοιώθῃς ποὺ ἓνα ἄνθος σὺν καὶ σὺν δὲν ἔχευε γὰρ ἔχῃ μὴ τόσο ἀσχημὴ μὴτέρα.

Μὰ δὲν περῶνεις, οὐρανὸν μου λοντοῦδι, εἶνε τόσο πολλὰς ἡ ἄλλες γὰρες σου, ποὺ θὰ ἐξέχῃς πάντοτε ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα λοντοῦδια τοῦ κόσμου.

Ἀγνοῖς τὸ γρῶμᾱ σου ποὺ ἄλλοτε μοιάζει μὲ ἀνοι-ξάνικον οὐρανὸν, καὶ ἄλλοτε μὲ ἥσυχον, πῆλας, καὶ πῆς μου, ποῦ εἶνε αὐτὴ ἡ δύναμις ἡ μαγικὴ ποὺ κλείνει τ' ἄρωμά σου;

Πῆς μου, γιατί σὺν εἰς μυστήριον κανεὶς, πλημμυ-ρίζῃς ἡ καρδία του ἀπὸ κάποιο ἀσυνείδητο αἰσθημα γὰρας καὶ ἀγάπης, τὸ ὁποῖον ἐξεκτελεῖ τὰ στήθη, καὶ ἄγρια-ἀγρία φτάνει εἰς τὰ μάτια, λυγρόντας τα σὲ κάποια ἐρωτικὴ ἰδύνη;

Σὲ σὺν, αἰθερίο λοντοῦδι μου, μὴ δὲ βροῖται ἡ γὰρ ποτεμὴν καρδία κάποια γλῆκρά ἀνακούφισι, σὺν τὴν γροικῶν τὸ μαγεμένο ἄρωμά σου;

Μὴ γροικῶνται ἀνθρώποι, Μενεξέδες μου, σὺν θάμνῳ σὺν τὰ φύλλα τὸ παρθετικὸν ἄρωμά σου θὰ σὲ προδίδει πάντοτε.

Φρεατὺς

ΜΗΤΙΣΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ

Ἡ γλῶσσα τῶν νεανικῶν εἶνε ἐξηγεῖσθαι τὸ ὅσοον δὲν ἀφίνει ποτὲ ἡ μεγάλη χρῆσις νὰ σκω-ρῶσιν.

Οἱ ποιηταὶ εἶναι ὅσοι οἱ γεωργοί, σπείρουν ἀρετῶς διότι ξεφύτρουν δι' οἱ οἱ σπόροι τῶν πη-γαίνων χαμένων.

Παροιμία

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΗΣ...

Ἀστέρι ποὺ δὲν σβέννεται καὶ τὸ τοιοῦτο φῶς σὺν λάμψει τραπὸ καὶ ἀνέσπασε σὲ ζαφειρόχρῳ πλάτῃ, ἀστέρι ποὺχετε κορυφὴ τῆς γαλῆς οὐρανῷ σὺν νὰ χεῖρῃ ἡ γὰρ ἀχιδνῶν σὺν ἀδωρήτῃ γαλῆται.

Σὺν σπέννεται περῶνται στὴ φωτεινὴ θωριά σου κάποιο καινόμοιο ἀπλώνεται τὸν γρῶμᾱ μερῶν καὶ ἡ Σελήνη γροικῶν ἀμύλητη μαρτυρῶν στὴν εὐμορ-φία σου

βουβὸς καὶ ὁ Νόος ἀπλώνεται σὲ φωτοαἶθρο βίο.

Μὰ πᾶσι σὺν ἐκδοῦνται μὲ γέλιο καὶ μὲ γὰρ καθάριο μοιάζει οὐρανὸν σ' Ἀλφὴ θροσολομένη καὶ ἐκρηγῶν στὴν νύχτῃ τραπὸ μαγαζιῶν καὶ ἡ ἔδνη καὶ ἡ πεντάμορφη καὶ ἡ γλῆκρᾱ μεμνημένη.

ΓΙΑΓΚΟΣ Γ. ΖΑΝΝΟΣ

ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ

ΘΜΑΣΑΖΟ

Ἡ κυρία ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΡΑΧΙΟΤΗ, καλῶς κατηχημένη εἰς τὸ Μασάζ, ἀναλαμβάνει τὴν δι' ἐντριβῶν θερα-πειῶν Κυρίων τς καὶ Κυρίων.

Τὸ Μασάζ θεραπεύει ταχύντα καὶ δριςτικῶς τὰς ἀσθενείας τοῦ στομάχου, τὴν χρονίαν δυσκοιλί-τητα, τὴν πολυσαρκίαν, τοὺς χρό-νιους ρευματισμούς, τὰς μυαλγίας καὶ νευραλγίας, τὰς πρῶτους ρυ-τίδας τοῦ προσώπου, τὴν ἰσχυνέτητα κλπ.

Ἡ Κα Αἰκ. Βραχιώτη ἐπισκέ-πτεται κατ' οἶκον τοὺς πάσχοντες ἡ δέχεται αὐτοὺς, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, καθημερινῶς:

3-6 Μ. Μ.

Ὁδὸς Ἱπποκράτους ἀρ. 96

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΟΥ Β' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΣΥΡΟΥ

ΟΙ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΚΑ ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ

(Ἡ φωτογραφία ἐστὶν ὑπὸ τῶν ἐν Συρῷ μαθητῶν)

ΣΟΝΝΕΤΟ

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ)

Χωρὶς νὰ ξέρω ἡ ἀσπρὴ αἰχμὴ μου ποὺ μὲ πᾶσι περιπατῶ μ' ἀτελειῶν εἰς τὴν σελήνῃ ἀλῆθε α καὶ κ' εἶναι ποῦλε «εἰν» εὐνυχῆς κ' εἶναι ποὺ δὲν γρ-λάει

καὶ πάσχει εἶνε ζοιτανό! σὺν εἰς τὰ παραμύθια...

Μᾶς γέλας' ὅλους ὁ Χοιτοῦς κ' εἶν' ἡ ἐλπίς ἀπῆλθε, δὲν μένει τίποτ' ἀπὸ 'μᾶς... καὶ ὅλοι θὰ κοιμηθῶμε σὲ μῦθο φέρετρο... σελήνῃ... χωρὶς νὰ εἶνε κατὶ σὺν τῷ φῶς... καὶ ποῦ δὲν πᾶν... τίποτα δὲν θὰ βροῦμε

Μᾶς γέλας' ὅλους ὁ Χοιτοῦς κ' εἶν' ἡ ἐλπίς ἀπῆλθε, δὲν μένει τίποτ' ἀπὸ 'μᾶς... καὶ ὅλοι θὰ κοιμηθῶμε σὲ μῦθο φέρετρο... σελήνῃ... χωρὶς νὰ εἶνε κατὶ σὺν τῷ φῶς... καὶ ποῦ δὲν πᾶν... τίποτα δὲν θὰ βροῦμε

Στὴν γῇ ἀπῶν βάσανα... καὶ τὸ μὲν τὸ καὶ σὺν! αὐτὸ εἶνε τὸ δῆλμα... καὶ ἀνέσπασε μ' ἀπῶν μᾶς ἡ ἀνέσπασε σὲ σκοτεινὰ... μυστήριον ἀσπρῶν...

Γιὰ ἑλπίδα ἔδωκες, γὰρ τοῦ Ἰωσήφ, σὺν λῆθη: πῆς μᾶς, Χοιτοῦ, ποῦ θὰν γὰρ μᾶς ἔδω παρηγο-ρῶν μᾶς

ἀφῶς ἡ ζωὴ εἶνε θῆλη... καὶ ἡ δύναμις μᾶς λείπει...

Ναύπλιον

ΑΛΕΚΟΣ Γ. ΜΟΥΤΖΟΥΡΙΑΣ (Μετάφρασις ἐκ τῆς «Καρδίας» τοῦ Félicien Champsaur).

Ἡ γυνὴ ἀποθηρῶνι δύο φορὰς, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐγκαταλείπει τὴν ζωὴν, καὶ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ποίαν καίει νὰ ἀνέσκη.

Ὁ πρῶτος ὥραϊας γυναικὶς φθάνει μακρότερον ἀπὸ τὸ μᾶλλον μεγαλόφρονον αἰσθημα τοῦ καθ' ἡ-πορίου.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΥ

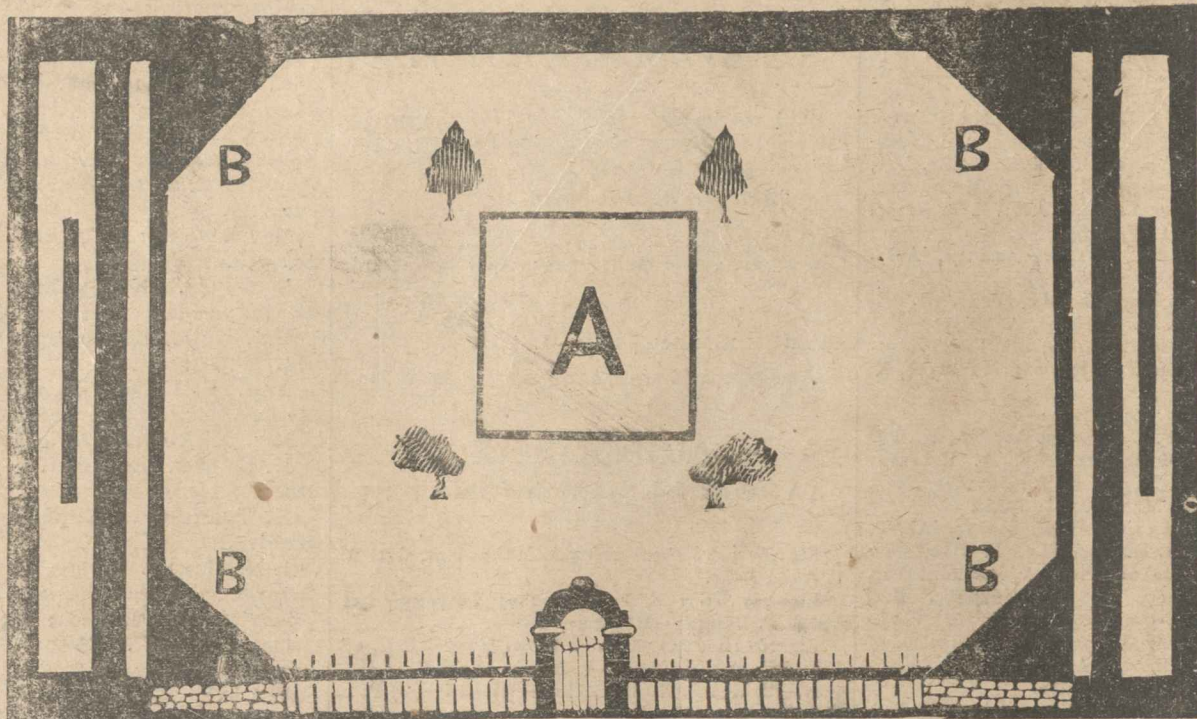

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, μολοντὶ ἔβρεχε, μετὲρ ἀσπρῶς κόσμος εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Ἐτανα-λήφθη πολλὰς δι' οἱ προσκυνῆται τοῦ ψυχῶσαββατοῦ, πᾶν ἄλλο ἢ θρηνοῦν, μεταβαίνοντες εἰς τὴν κατοικίαν τῶν νεκρῶν.
Μία δεσποινὶς καθήμεν ἐπὶ ἐνὸς τάφου, κατὰ ἀκούει καὶ γελᾷ. Ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ συνέ-λαβε τὸν γέλωτά τῆς.

(Φωτογρ. κ. Γ. Ἀλφίου).

ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΔΕΝΔΡΑ

Τὸ κτῆμα τοῦτο εἶχε κληρονομήσει ἓνας κύριος ἀπὸ τὸν πατέρα του, μαζὶ μὲ ἄλλην περιουσίαν καὶ μὲ μίαν σύστασιν : Νὰ διατηρήσῃ τὰ τέσσαρα δένδρα, τὰ ὁποῖα φαίνονται εἰς τὴν εἰκόνα, καὶ νὰ τὰ περιποιῇται πάντοτε, διότι τὰ δένδρα αὐτὰ εἶχαν δημιουργήσει τὴν τριπλὴν βίαν τῆς περιουσίας του. — Ὁ κληρονόμος εἶχε ἐνδοκομήσει οἰκίαν ἐπὶ τοῦ τετραγώνου Α. Ἐπειδὴ ὁμοῦς ἦτο φρόνιμος ἄνθρωπος, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ζῇ μόνον ἀπὸ τὸ εἰσόδημά του καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ. Εὐρῆκε λοιπὸν κατοικίαν ἄλλου καὶ μετέβαλε τὴν οἰκίαν του εἰς ἐργοστάσιον βιομηχανικόν. Χάρης εἰς τὴν σωφροσύνην του, ἡ ἐπιχειρήσις του εὐδοκίμησε καὶ ἔφθασε μίᾳ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἀπεφάσισε νὰ διπλασιάσῃ τὸ ἐργοστάσιόν του. — Τότε ἐνεθυμήθη τὴν πατρικὴν παραγγελίαν. Νὰ μὴ πειράξῃ τὰ τέσσαρα τυχερὰ δένδρα. Ἐσκέφθη πολὺ ἕως οἷον εὖρη λύσιν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Προσεκάλεσε καὶ δύο μηχανικούς, οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶπαν ὅτι ἢ πρὸς τὰ δένδρα νὰ κλεισθῶν ἐντὸς τῆς οἰκοδομῆς, ὅποτε θὰ κατεστρέφοντο, ἢ πρὸς τὸ νέον οἰκοδόμημα νὰ μὴ γίνῃ τετράγωνον. Ἀλλ' οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο εἶρε δυνατόν. Ὁ κύριος οὖτος περιμένει τώρα, ἴσως εὐρεθῇ κάποις ἀγανώτης τῆς «Ἑλλάδος» ἐκ τῶν ἠσκημένων εἰς τὰ ζητήματα αὐτὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν λύσιν. Ζητεῖ δηλαδή, ἐντὸς τῆς περιοχῆς Β νὰ διπλασιασθῇ τὸ τετράγωνον Α, ἀλλὰ κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε τὰ τέσσαρα δένδρα, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰς γωνίας, νὰ μείνουν πάλιν ἐκτὸς τῆς οἰκοδομῆς.

Ἐρωτᾶται :

— Πῶς τὸ τετράγωνον Α θὰ γίνῃ ἄκριδῶς διπλάσιον (πλίην βέβαια τετράγωνον) χωρὶς αἱ νέαι γραμμαὶ νὰ περικλείσων κινὴν ἐκ τῶν τεσσάρων δένδρων ;

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ἀνδρέα Παπαδάτου ἐκ Λευκάδος)

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ εἰς τὰ γραφεῖά μας, μέχρι τῆς ἐσπέρας τῆς μεθεπομένης Παρασκευῆς 21ης Μαρτίου. Ἐκεῖναι μόνον ἐκ τῶν λύσεων λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ὅσαι περιέχουν δεκαλέπτον γραμματισμόν. Ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ σημειοῦται ἐπὶ τοῦ φακέλλου, ἡ λέξις «Διαγωνισμός 20ός». Μεταξὺ τῶν λυτῶν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θὰ δημοσιευθῶν, θὰ γίνῃ κλήρωσις. Ἐκ τῆς κληρωτίδος θὰ ἐξαχθῶν κατὰ σειράν ἑξ ὀνόματα. Ἐκ τούτων, κερδίζουν :

- Ὁ πρῶτος δραχμὰς πέντε (5).
- Ὁ δεύτερος δραχμὰς τρεῖς (3).
- Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος, καὶ ὁ ἕκτος, ἀνὰ δραχμὰς δύο (2) ἕκαστος.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἐξωτερικοῦ εἰσποιοῦνται ὅτι δύναται νὰ στέλλων, μαζὶ μὲ τὴν λύσιν, γραμματισμὸν τοῦ τόπου των, ἀντιστοιχοῦντι πρὸς 10 λεπτά. Οἱ τῆς Αἰγύπτου δύναται νὰ στέλλων Αἰγυπτιακά, οἱ δὲ κατοικοῦντες εἰς πόλεις ὅπου ἐπάρχουν Αἰθιόπη Ταχυδρομεῖα, ἄς προτιμῶν τὰ Γαλλικά.

ΤΑ ΕΤΗΣΙΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ἐπενθυμίζομεν εἰς τοὺς παρακολουθοῦντας τοὺς Διαγωνισμούς, ὅτι ἀπὸ τοῦ παρελθόντος φύλλου τὰ ἐτήσια βραβεῖα ἐτροποποιήθησαν ὡς ἑξῆς :

• Ὅσοι λύσων τοὺς περισσότερους διαγωνισμούς, ἀπὸ τοῦ 16ου μέχρι τέλους προσεχῶς Δεκεμβρίου, ἀναλόγως τῆς ἐπιτυχίας των (καὶ ἂν ἦναι πολλοὶ οἱ ἐπιτυχόντες, διὰ κληρώσεως), θὰ λάβων αὐτῆς βραβεῖα :

- Ὁ πρῶτος δραχμὰς ἑκατὸν (100).
- Ὁ δεύτερος δραχμὰς εἴκοσι πέντε (25).
- Ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος, ὁ ἕκτος καὶ ὁ ἑβδομὸς ἀνὰ δραχμὰς δέκα (10) ἕκαστος.
- Καὶ οἱ δέκα πέντε (15) κατώτερον, ἀνὰ δραχμὰς πέντε (5) ἕκαστος.

• Ὅλα τὰ βραβεῖα ταῦτα παρέχονται, ἐννοεῖται, συνεπείᾳ τοῦ δεκαλέπτον γραμματισμοῦ.